

W. Baardman

een dag vol spanning

*Nel Verschoor-
van der Vlis.*

G. F. CALLENBACH N.V. UITGEVER - NIJKERK

**EEN DAG
VOL SPANNING**

EEN DAG
VOL SPANNING

DOOR

NEL VERSCHOOR-VAN DER VLIS

DERDE DRUK

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

1. *Woensdagmiddag*

Pàts! die is raak!!

Joop van Gijzen schopt een steen voor zich uit met een vaart van geweld. Het ding vliegt langs de straat, rommelt over de rand van het trottoir, botst tegen de huizenkant aan.

Hij springt die steen na op de stoep, geeft hem een nieuwe trap. Het ding hobbelt met een smak tegen een damesbeen aan.

Die dame staat stil en kijkt kwaad achterom.

Joop van Gijzen is al lang een straat ingeschoten. In de volgende straat is hij de steen vergeten en de dame ook.

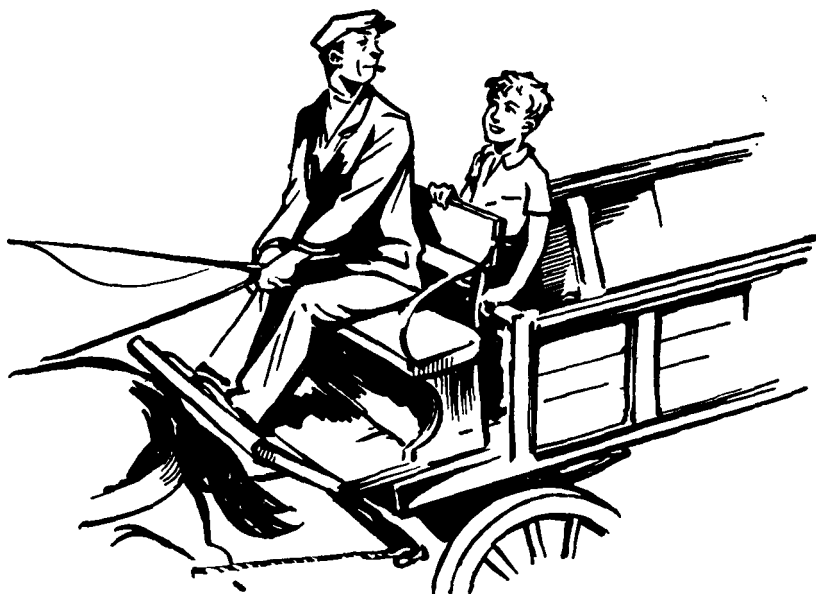
Een jongen als Joop van Gijzen kan daar zo lang niet over blijven nadenken.

Hij loopt met de handen op de rug en kijkt voor zich uit. Het is woensdag vandaag en huiswerk hebben ze voor donderdag bijna niet. De zomervakantie is voorbij. Ze zijn alweer weken op school. Maar de zomer lijkt wel niet voorbij te gaan. Het is warm vandaag.

Hè, als het woensdag is, dan moet je wat moois weten en je niet vervelen, zoals hij nou doet. Hij zal naar huis gaan, misschien weet moeder wat leuks.

Hij springt met een vaart achter op een kar, die de kant van zijn huis uit gaat. Zo, dat gaat fijner dan lopen.

„Ha ha!” Hij zwaait naar een jongen, die probeert hem na te doen. Hij staat recht op de kar en buigt als een koning naar de jongen, die zich nijdig maakt en een lange neus trekt tegen hem.

Hij zwaait hem nog eens vrolijk toe en gaat achter de lange kerel staan, die het paard bestuurt.

„Mag wel, hè baas? Effen meerijden?”

De man kijkt achterom, recht in zijn guitig gezicht en in zijn grote, blauwe ogen.

„Nou vooruit, maar kalm an, asjeblijft.”

Joop groet als een soldaat: „In orde, kapitein!”

De kar hotst langs de straten. Hij zwaait heen en weer door het geschok van die lege wagen.

„Ha ha, kijk dáár! Daar heb je warempel Teun van Driell! Aai, oei! Hé, Teuntje!”

Teun van Driel steekt een arm omhoog: „Kom d'r af, jò, ga je mee spelen? We gaan rovertje doen.”

Joop vergeet de baas te groeten, hij springt van de kar, rolt tegen de straat, maar staat zo weer recht op zijn voeten.

„Rovertje? Met wie?”

„Weet ik niet, we zoeken wel iemand op. Ik moet eerst even die boodschappen thuisbrengen.”

„Och, jò, jij altijd met je boodschappen.”

„Nou ja,” zegt Teun.

Hij kijkt even op zij naar het gezicht van Joop.

Het is waar, hij moet altijd boodschappen doen. Kan hij het helpen, dat ze thuis met z'n tieners zijn en zijn moeder het altijd druk heeft? Hij wou ook wel es anders. Joop van Gijzen kan makkelijk praten, die is enig kind.

Hij trekt een rimpel tussen zijn ogen en neemt de zware tas met boodschappen over in zijn andere hand. Hij is veel kleiner dan Joop, ook veel magerder. In zijn bruin, smal jongensgezicht kijken twee donkere ogen lachend de wereld in.

Zou hij willen ruilen met Joop? Vast niet. Stel je voor, dat hij alleen was, zonder Henk en Gijs en zusje en Geertje en al de anderen. Nee, vast niet, hoor.

Hij denkt aan zaterdagmiddag, toen ze samen bij hem, thuis, in het schuurtje speelden en Joop ineens vlak achter hem stond.

„Wat moet je?” had hij gevraagd.

En het gezicht van Joop, dat hij nooit meer vergeten zal.

„Hoor es, Teun, hoor es even. Vraag es aan je moeder of ik mag blijven eten vanavond? Het is bij jullie altijd zo fijn met z'n allen. Ik zit altijd maar alleen. . . .”

Zijn mond was wijd opengesloten en hij was Joop blijven aankijken.

„Vin jij. . . vin jij dat zo leuk. . . die herrie bij ons?”

„Nou ja. . . jò, schiet op, hou je mond erover. En doe die mond dicht, je lijkt die gaper boven de drogist wel.”

Ze hadden doorgetimmerd en later had hij, Teun, het toch aan zijn moeder gevraagd.

Het was gezellig geweest aan tafel, want Joop wist telkens wat anders. Wie kan zulke dingen bedenken als Joop van Gijzen? Eigenlijk is hij er een beetje trots op, dat Joop zijn vriend wil wezen, al zegt hij dat nooit hardop.

Ziezo, en hier is de straat en daar is het huis. Dan is hij tenminste die tas met boodschappen kwijt. Hij zal maar zachtjes doen en de tas gauw in de keuken zetten, anders moet hij misschien weer wat anders.

Maar zijn moeder staat bij de trap, als hij naar boven loopt. „O, fijn, Teun, ben je daar? Luister es even, je moet wat voor me doen. Is Joop daar ook? Komen jullie even binnen.”

Het gezicht van Teun van Driel betreft. Zijn donkere ogen staan opeens een beetje grimmig en ontevreden. Het lijkt nu lang zo leuk niet meer, om met z'n tienen te zijn. Vooral niet als je één van de oudsten bent.

Ze staan in de kamer naast de tafel. Joop trekt malle gezichten tegen zusje in de box, die het uitschatert van plezier. „Er is een boodschap van vader gekomen, Teun, dat hij vanavond moet overwerken. En Wim is met de timmerman mee om met een karweitje te helpen. Vader zou naar Mijntje gaan op de fiets. Je weet wel, naar hotel „Duinzand”. Ze moet vóór halfzes die witte schorten hebben. Dan moet ze tafel gaan dekken. Zouden jullie die kunnen gaan brengen? Joop en jij? Het is een flink eind lopen, maar een mooie wandeling.”

Het gezicht van Teun klaart op. Dat is nou zo'n gekke boodschap niet. Als Joop mee wil.

„Ga jij mee, Joop?”

Joop trekt zijn buik omhoog van de box: „Waar naar toe?”

„Naar Zeewijk, waar Mijntje is. Ze moet haar schorten hebben.”

„Ja, natuurlijk. Kom maar.”

Moeder Van Driel kijkt naar Joop. Ze houdt van die jongen, maar hij zit vol streken.

„Denk erom, de schorten móeten er vóór halfzes zijn. En dan lopen jullie direct terug naar huis. Denk jij er ook om, Joop?”

Hij knikt, zijn grote, blauwe ogen kijken eerlijk en open in het gezicht van de moeder van Teun.

Hij wrijft in zijn handen: een fijne wandeling door de duinen!

„Dan moesten jullie maar gaan. Ik doe die schorten in het koffer-

tje, dan kreuken ze niet. Wees er voorzichtig mee. Hier is een tas met een paar boterhammen, als jullie honger krijgen. Ik doe er ook een flesje melk in en een appel voor elk. En netjes bij het hotel, hoor Teun? Geen gekheid maken, dat doe je maar onderweg. Mijntje verdient daar goed geld.”

Teun draagt het koffertje en Joop de tas. Ze steken allebei een hand omhoog naar het raam, waarvoor moeder Van Driel hen staat na te kijken.

Bij het hoekje kijken ze nog eens om. Het gezichtje van Riekje voor het raam is het laatste, wat ze zien. Dan gaan ze de hoek om.

„Hoe lang is het lopen?” vraagt Joop.

„O, een heel eind, ik weet 't niet precies. Vader gaat altijd met de fiets, dan zit ik achterop. Mijn zus is in een fijn hotel, jò! Daar zijn allemaal gasten. Ze krijgt ook wel es wat uit de keuken mee.”

„O.”

Joop zwijgt en kijkt naar de hoge duinen aan weerskanten van de weg.

Een zus en een hotel en wat lekkers uit de keuken. Bij hem is er nooit iets bijzonders. Een vader heeft hij niet meer en broertjes of zusjes heeft hij nooit gehad. Zijn vader is op zee gebleven.

Moeder, denkt hij, die is lief voor me, maar het is geen broertje en geen zusje.

Oma is er ook nog. Maar oma zit boven op de voorkamer en is al bijna tachtig jaar. Het is leuk om jongens en meisjes in huis te hebben zoals bij Teun. Hij is thuis wel eens ontevreden, dan heeft moeder daar verdriet van.

„Kijk, jò, Joop, kijk dan! Een ruiter te paard, dwars door de duinen! Zullen we even naar boven klimmen en kijken?”

Ze staan op het hoge duin met popelende harten. Hè, nou moesten ze allebei een paard hebben en dwars door die duinen kunnen vliegen, achter elkaar aan.

Joop staat lang en recht op dat duin.

Als hij es een paard had, net als die kerel daar, en hij reed als

een razende door het duinzand! Dan zou hij al dat verdriet en die eenzaamheid wel vergeten. Dat hij geen vader heeft en geen broertjes en zusjes. Dat hij altijd alleen is, overdag in huis en 's avonds als hij naar bed gaat.

Dan reed hij als een blanke wilde door de duinen de zon achterna en de zee tegemoet. Zijn jongenshart popelt van verlangen. Hij is Teun bijna vergeten, die naast hem naar de zee staat te turen.

Teun trekt hem aan zijn mouw: „Kom, jò, ga mee. Wat sta je te kijken? Zie je de zee? Als het vroeg genoeg is, kunnen we nog best even naar de zee. Dat heb ik met vader ook wel es gedaan. Je mag toch niet eerder dan vijf uur aanbellen bij die keuken van Mijntje.”

Joop van Gijzens ogen schitteren.

Tjonge, ja, dat is een best plan! Dat had hij nog niet bedacht. Naar zee! Het is zo warm als midden in de zomer, al is het al lang september. Ze gaan naar zee! Maar dan moeten ze ook vlug doorlopen, dan hebben ze meer tijd.

Ze zetten de pas erin, galmen een lied naar de blauwe, oneindige lucht boven hun hoofden, zwaaien met hun ene arm.

„Ik heb al honger,” zegt Joop.

„Ben je wijzer, jò, we zijn net op weg.”

Teun schiet in de lach, daar moet je nou net Joop weer voor hebben, die heeft altijd trek in eten. Die holle bolle Gijs.

Aai, dat is prachtig!

De ruiter te paard komt plotseling achter een duin vandaan en rijdt de weg op waar ze lopen.

„O, mijnheertje!” gilt Joop uitgelaten.

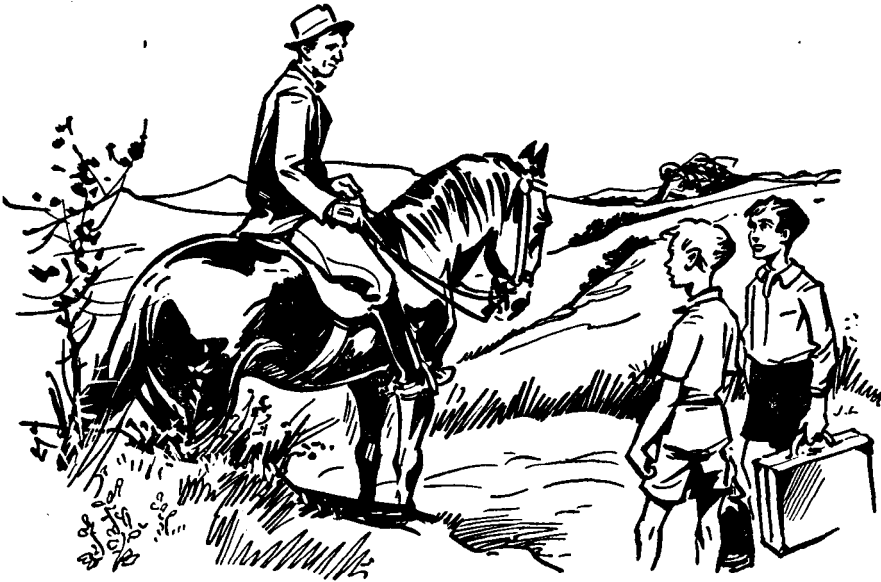
De mijnheer kijkt achterom, hij lacht en trekt de teugel strak.

„Wat is er aan de hand?”

„O, niks,” zegt Joop beduusd, „we vonden het paard zo mooi en hebben staan kijken op het duin.”

„Waar moeten jullie naar toe?”

„Naar zee,” zegt Joop.

„Koop ook maar een paard als jullie groot zijn. Maar wees er goed voor. Voor dieren moet je zorgen.”

Hij steekt een hand op en galoppeert de weg af.

Ze lopen daar achteraan.

„Nou moet ik eerst een boterham, Teun.”

Ze eten een dikkerd op, zo maar op die duinweg.

Ze klimmen soms een duin op om de zee te zien, gaan dan de warme weg weer verder.

Eindelijk zien ze toch het eind van de lange, rechte weg. Joop veegt met een hand langs zijn warm gezicht.

„Is me dat een hitte, ik smelt hier.”

„Kijk, daar is het eind, wie het eerst bij het paaltje is met die rode letters erop.”

Ze vergeten de warmte en rennen naast elkaar voort. De melk hutst in de fles en de schorten rommelen door het koffertje.

En dan staan ze aan het eind van de weg.

Daar is een kruispunt van wegen. Er gaat een weg naar links en een naar rechts. Dezelfde weg gaat ook nog verder door. Naar links ligt het dorp waar ze zijn moeten. Zeewijk. Naar rechts ligt de weg, die regelrecht naar het strand gaat. De zon staat nog hoog aan de hemel. De lucht is hel en blauw.

„Het kan nog best,” zegt Teun.

„Natuurlijk,” zegt Joop.

En dan gaan ze de weg naar rechts.

2. De wervelwind

In de verte ruist de zee, het geluid van de bruisende golven komt nader en nader. . . .

Het komt zo dichtbij, dat ze het niet meer kunnen uithouden en op een holletje gaan lopen, tot ze het hoogste punt van de weg hebben bereikt en de zee blinkend en blank in het helle licht van de zon zien liggen.

Ze kijken elkaar aan met stralende ogen. De zee, dat is het mooiste wat er is als je een jongen bent en zwemmen kunt. Zee en zon en water!!

Ze hollen onafgebroken naast elkaar voort op de weg, die schuin omlaag gaat naar het warme, witte strand.

Geen vijf minuten later zitten ze hijgend en blazend, met rode gezichten, elkander aan te kijken. Ze zijn zo maar neergeploft in het warme zand. De zee bruist machtig en zwaar in hun oren. Het rumoer van mensenstemmen en kindergelach probeert daarbovenuit te komen.

Wat is het nog vol aan het strand. Ze hebben dat helemaal niet verwacht, omdat de vakanties om zijn. Maar het mooie weer heeft de mensen vandaag naar het water gelokt, al is het dan september.

Ze springen weer op en lopen tot vlak voor het water.

„Fijn, jò,” zegt Teun.

„Nou, zeg,” zegt Joop.

Daar staan ze: twee ferme, Hollandse jongens met gezonde lichamen. Ze staan bij dat lokkende, bruisende water.

Ze kijken elkaar even aan en zien wéér naar dat water. Ze denken bijna hardop en weten wat ze denken, hier op dit warme strand aan de rand van die grote, machtige zee.

Joop begint het eerst: „Ik zou wel willen zwemmen!”

„Ja,” zegt Teun.

En dan staan ze weer en kijken naar al de mannen en vrouwen en kinderen, die rondspartelen in de golven.

Teun kijkt nadenkend naar het water. Hij heeft wel meer in zee gezwommen, maar altijd is er iemand bij geweest. Zijn vader of de meester of een oom of wie dan ook. Maar je kunt toch ook alleen zwemmen?

Moeder, denkt hij even. . . . maar vergeet dat weer. Het is nog vroeg en ze hebben tijd genoeg. Waarom hebben ze er thuis niet aan gedacht en even aan moeder gevraagd of het goed was?

Joop trekt een rimpel tussen zijn ogen. Hij moet zwemmen, daar gaat niks van af. Maar hoe kunnen ze zo suf zijn om geen zwembroek mee te nemen?

„Hoor es even, Teun, geen gekheid, ik móet even zwemmen.”

„Ja? Maar we hebben geen zwembroek.”

„Wat hindert dat nou! Je hebt toch een onderbroek aan? Kijk die twee daar, die zwemmen ook in d'r onderbroekje.”

„Ja.”

Joop geeft hem een stomp: „Doe niet zo suffig. Weet je wat, jij blijft hier staan en ik ga zwemmen. Kun je mooi op mijn kleren passen.”

„Nee,” zegt Teun met nadruk, „als jij zwemt, wil ik ook zwemmen.”

Joop kijkt om zich heen. Hoe moet dat nou?

En dan weet hij het al. Joop weet altijd wel hoe het moet, die is voor geen gat te vangen.

Hij pakt Teun bij een arm: „Luister, ik weet wat. We zoeken iemand op, bij wie we alles mogen neerzetten. Goed? En dan gaan we in het water. Heel even maar. En dan halen we de spullen en gaan naar Mijntje, hè?”

Teun knikt, in de verte ziet hij nog even het gezicht van zijn moeder. Ook van zijn vader, die overwerken moet. Even zwemmen maar, dat is toch niet zo erg?

Joop van Gijzen is al op pad. Teun gaat achter hem aan. Altijd gaat Joop van Gijzen voorop. Joop van Gijzen durft alles.

Maar hij durft immers ook wel?

Joop van Gijzen is alles vergeten. Hij heeft een prachtig plan bedacht. Die zee daar vlakbij, hij móet erin! Hij moet het water over zijn rug en over zijn hoofd voelen gaan, hij zal zich op de bruisende golven gooien. Joop van Gijzen durft alles.

Later gaat hij naar zee! Als hij groot is, gaat hij zo vast als een huis naar zee. Hij ziet een ogenblik de schrik in zijn moeders ogen als hij over de zee begint. Hij heeft dat een keer gedaan en moeders ogen werden twee keer zo groot. Hij weet wel waarom.

Zijn vader is op zee gebleven. Dat is verschrikkelijk. Maar toch móet hij naar zee.

Teun trekt hem aan zijn broekspijp: „Waar ga je toch heen, jò?”

Joop staat stil en kijkt om zich heen. Bijna alle badstoelen zijn vol. Maar wat hij vragen wil, dat kun je niet aan iedereen vragen.

„Teun, die twee daar, hè, daar vraag ik het aan.”

Teun knikt, hij blijft wat achter hem. Kijk nou, daar gaat hij doodgewoon op de badstoelen af.

Hij groet als een militair en kijkt naar de twee dames, die zich in de zon zitten te koesteren.

„Zou ik hier mijn tas en een koffertje mogen neerzetten? We wilden zo graag even zwemmen.”

De dames kijken hem aan, ze zien recht in die twee grote, blauwe ogen.

„Jawel, als je maar op tijd terugkomt, zo erg lang blijven we niet meer. Niet langer dan een uur.”

„O ja, dan zijn we al lang weer terug. Kom maar, Teun, sta toch niet zo te kijken. Kom dan, jò, het mag, zet je koffertje maar neer.”

De twee dames krijgen schik in het geval: „Kunnen jullie wel zwemmen?”

Ze knikken trots van ja.

„Ik ga later naar zee,” zegt Joop.

En dan schieten ze achter de twee badstoelen. In een ogenblik hebben ze de schoenen en sokken uit, de kleren op een rol daar bovenop.

Ze zijn plotseling niet meer te houden. Op een holletje rennen ze over het zand, trappen op de kleine, fijne schelpen, snellen de zee in, de handen voor zich uitgestrekt.

Met een schreeuw van blijdschap duikt Joop van Gijzen in de golven. Hij trekt Teun mee aan de pijp van zijn korte, witte broekje. Hij ligt op zijn rug, zijn rood, rond jongensgezicht straalt van plezier. Teun doet niet veel voor Joop van Gijzen onder. Hij springt boven de schuimende golven uit en patst neer in het water.

Met een sprongetje staat Joop plotseling recht. Hij moet toch even kijken of hij die twee in de badstoelen nog ziet.

„Wat doe je?” zegt Teun.

„Even zien of die twee er nog zitten.”

Teun knikt. Ja, daar moeten ze om denken.

Joop van Gijzen hoort plotseling de stem van moeder Van Driel:

„Denk jij er ook aan, Joop?”

Toen heeft hij ja geknikt.

„Ha, kijk, Teun, daar zitten ze. Wacht es even. Daarginder staat een witte tent. Kun je lezen wat erop staat? Nee, dáár, die limonadetent. Ik wou, dat ik er een glas van had. Wat staat er voor een naam op? Stil even. Ja, ja, Duivelaar. Zie je 't? Nou, die twee vrouwen zitten recht voor die limonadetent. We kun-

nen ze altijd terugvinden. Hoepla, Janneke, daar gaat ie weer...!!!”

Ze spartelen nu zonder zich verder ergens om te bekommeren in de stuivende golven. Een reuze idee van Joop, om naar die tent te kijken. Echt Joop weer, die weet altijd wel een gat te vinden.

Ze laten zich afdrijven. Een groep jongens komt op hen af.

Ze beginnen lachend met water te gooien. Daar kunnen Joop en Teun wel tegen.

Ze scheppen handen vol.

Ze buitelen over elkaar heen, de zon straalt warm op hun bruine armen en ruggen. Maar die zon begint te steken. Natuurlijk merken ze dat niet.

De groep jongens is er met een leider. Die leider staat op het strand en begint te fluiten.

„Wat, gaan jullie nou opeens?”

„We worden geroepen,” zegt de grootste, „dan moeten we ons aankleden. Als je niet dadelijk komt, zit er wat op. Tabé, jongens, de groeten aan jullie mooie zwembroekjes!”

Ook daar kunnen Teun en Joop wel tegen, tegen een beetje plagerij. Ze zwaaien naar de jongens. Ze kijken even toe hoe ze op de leider afgaan, die de kleren aanwijst. Ze kleden zich vlug aan op het strand.

Joop en Teun draven verder naar het oosten. Ze laten zich op hun ruggen drijven.

„Hoor es,” zegt Joop, „we gaan helemaal tot het stille strand, hè? En dan pas terug. Dat uur is nog lang niet om en ik weet die tent precies.”

„Zou het niet gevaarlijk zijn?”

„Wel nee, blijf jij anders maar hier, ik ben zo weer terug. Anders ga jij bij het koffertje staan. Ik vind je wel weer.”

„Och wel nee, ga toch door. Vooruit, wie het hardste kan.” Wordt het strand leger? Ze letten er niet op, er zijn nog mensen genoeg.

Stéékt de zon op hun blote ruggen? Ze hebben daar geen erg

in, het water spoelt daar zo overheen. Het stille strand komt in het gezicht.

Ze krijgen er zin in. Zo'n stil strand is veel mooier, daar kun je denken, dat je een inboorling bent, dat je alleen op een eiland woont. De zee spoelt rond dat eiland, je eet van de bomen, die erop groeien en je hebt met niemand iets te maken. Apen klimmen hoog in een boom en een grote roofvogel zit op de loer om je aan te vallen.

Plotseling wordt het donker. Star van schrik staan ze recht in het water. Iets komt langs de lucht aanzetten, een vreemde, trechtervormige zak, iets wat ze nooit hebben gezien. De zon is volkomen verdwenen. Een gegil ergens. Een getier.

Wordt hun adem afgesneden?

Teun voelt een ruk aan zijn arm. Is dat de hand van Joop, die hem uit het water trekt en op het zand van het stille strand neersmijt? Of doet Joop dat niet? Wie slaat hen hier tegen de grond?

Ze blijven geschrokken en versuft liggen, een eind van elkaar vandaan. Hebben ze hun spraak verloren? In de verte is een vreemd geflapper. Allerlei dingen vliegen tegen de lucht omhoog. Een ziedende stroom water klotst uit zee vandaan over hun gezichten heen.

Een knetterende slag ratelt boven hun hoofden.

En het is nog altijd donker of het ver in de avond is. Een hevige regenbui slaat neer tegen het zand van het strand, tegen hun verschrikte gezichten.

Hoe lang duurt dit alles? Een hagelbui komt daar achteraan. Ze weten hun blote ruggen niet te bergen en duiken in elkaar met de handen om het hoofd. Hoe lang duurt dit alles toch? Ze hebben geen begrip meer van de tijd.

3. *Wáár . . . is alles?*

Als het eindelijk wat beter wordt, komen ze overeind en kijken elkaar in de witte gezichten. Hun haren plakken vies en nat op hun voorhoofden. De witte onderbroekjes kleven plakkerig tegen hun benen. Ze rillen van de kou of van de schrik misschien. Joop vindt het eerst zijn stem terug.

„Wat . . . was dat eigenlijk?”

Teun trekt rillend zijn schouders samen: „Ik weet het niet. Laten we maar gauw naar huis gaan.”

Dat blijft tussen hen hangen. *Náár hús gáán.*

Naar hús gaan?

En dan pas kijken ze goed naar het strand. Het is volkomen stil en verlaten.

Alleen de regen valt zacht en stil naar beneden uit een lucht, die grauw en nevelig is, maar rustig als tevoren.

„Kijk daar es,” zegt Joop.

Zijn lange, blote arm wijst naar het strand in de verte, dat vol mensen en stoelen is geweest.

Waar is alles?

Zijn dat stoelen, die vreemde dingen, die tegen de grond geslagen liggen? En waar zijn de mensen? Zijn de tenten ook op-eens weg? Wat is dat alles?

Het is mooi thuis in een hoek van de kamer te zitten en te lezen van een eenzaam eiland zonder mensen, met een enkele boom en een aap en de grote zee spoelend daar omheen.

Maar als je echt alleen en verlaten bent op het strand en je hebt geen kleren en je ziet geen mens meer om je heen en het regent aldoor op je blote rug, dan is dat lang zo leuk niet als thuis in die hoek van de kamer.

„Wááár . . . wáár . . . ?” zegt Teun.

Zijn tanden klapperen tegen elkaar en hij kan met geen mogelijkheid meer een woord uitbrengen.

En al is het koud, al voelt hij de kou tot op zijn botten, een kleur vliegt Joop van Gijzen met een vaart naar het gezicht. En ook hij kan niet verder komen dan dit ene: „Ja . . . wáár . . . ?”

Teun slaat twee handen tegen het gezicht. Joop kijkt verwezen naar die twee paars-blauwe handen van Teun.

Het gezicht van Teun z'n moeder is vlak bij hem, haar twee zorgelijke ogen zien hem recht in het gezicht.

„Denk jij er ook aan, Joop?”

Toen heeft hij ja geknikt.

Hij kijkt wanhopig naar het strand, naar de lege verte, naar de wilde zee, die nog niet tot bedaren is gekomen.

Hij kan eindelijk weer gewoon denken aan gewone dingen, al kan hij de woorden van schrik nog niet uitbrengen.

Hij staat hier en kijkt naar die twee handen voor het gezicht van Teun en hij denkt: „Waar is het koffertje? Waar is de tas? Waar zouden de kleren zijn?”

Hij kucht en vergeet, dat het koud en nat is op dit vreselijke, verlaten, natgeregende strand.

Hij kijkt nog een ogenblik naar Teun, naar die twee handen voor dat gezicht, dan trekt hij die handen resoluut omlaag. „Uitscheien, Teun, dat helpt niet. Je moet niet janken. Wat schiet je daar nou mee op.”

„Mijn moeder,” zegt Teun.

Mijn moeder, zegt hij, omdat hij het andere niet eens wil opnoemen en niet kàn opnoemen.

En daar is het gezicht van de moeder van Teun weer, het is vlak tussen hen in. Daar zijn die twee zorgelijke ogen van haar. Ze heeft tien kinderen en het geld groeit niet op haar rug.

Steekt ze een vermanende vinger naar hen op?

Joop ziet ook zijn eigen moeder, zijn hart slaat bonzend tegen zijn ribben. Hij is niet eens wezen vertellen, waar hij heen ging. Oma zal bij moeder in de kamer komen en zeggen: „Gaan we nog niet eten? Waar is Joop?”

Ondanks de kou stijgt hem weer het bloed naar het hoofd. Er móet wat gedaan worden.

Wàt moet er gedaan worden?

Ze kunnen hier in elk geval niet blijven staan. De regen houdt eindelijk op, al blijft de lucht grauw en nevelig. In de verte onweert het nog.

„Kom,” zegt Joop van Gijzen.

Hij gaat altijd voorop, daarom gaat hij nú ook voorop.

Hij loopt langs het natte strand, Teun komt eerst aarzelend achter hem aan, dan lopen ze naast elkander voort zonder te praten.

Een dikke rimpel groeft zich tussen de twee heldere ogen van Joop van Gijzen. Het is helemaal niet gemakkelijk om nu te weten wat er gedaan moet worden.

Ze hebben geen kleren aan hun lijf en geen schoenen aan hun

voeten. En er is niemand meer op het strand, waar alles wel kapotgeslagen lijkt te zijn. De kou vergeten ze nu. Ze lopen zich warm tegen de wind in.

„Joop. . . .” zegt Teun.

Joop kijkt op zij, hij krijgt medelijden met het angstige gezicht van Teun.

Het zijn de schorten van zijn moeder niet. Ook de tas is van Teuns moeder. Van hem zijn alleen de kleren weg. Het is voor Teun het ergste. Maar eigenlijk heeft hij het verzonnen, hij heeft het eerst gezegd, dat hij zwemmen wou. Hij heeft verzonnen tot het stille strand te gaan. Altijd verzint hij die dingen. Het gezicht van zijn moeder ziet hij weer.

„Joop, Joop, wat denk je toch weinig na, jij doet maar en gaat maar. En over wat er gebeuren kan, dááaraan denk je niet.”

„Huil nou niet,” zegt hij tegen Teun, „ik loop toch te denken wat we doen moeten. Laten we eerst es dicht bij die tent kijken, misschien hebben die twee vrouwen de spullen wel laten staan en zijn ze zelf weggevlucht, dat kàn toch!”

Het is hardop gezegd, het is genoemd, ze kunnen daar nu over praten. Zij samen. Hij, Teun met Joop, die altijd wel raad weet. En het kàn immers, het kan best, dat alles er nog staat. Stel je voor, dat alles er nog staat! Ze lopen op een draf, wat een eind lopen is dat tegen die wind in van het verlaten strand naar de plaats, waar de stoelen hebben gestaan.

Hoe dichterbij ze komen, hoe verbaasder ze zijn. Bijna alle stoelen liggen tegen de grond geslagen. Alleen hier en daar staat een enkele overeind. Er liggen flarden tentzeil over het strand gesmakt. De grote tent van Duivelaar staat er nog, ongeschonden. Maar hij is afgesloten, het witte rolluik is naar beneden. Ze lopen speurend tussen de stoelen rond. Ze hebben geen rust meer.

Het koffertje en de tas, hun kleren.

Ze zoeken steeds in dezelfde richting, ze gaan voor de tent staan, lopen dan tot aan het water.

„Hier was het,” zegt Joop telkens, „ik weet zeker, dat het

hier was. Laten we ook een eindje verder kijken, je kunt nooit weten.”

Ze lopen maar, speurend en zoekend als twee afgerichte politiehonden, maar ze vinden niets.

Joop geeft het het eerst op.

„Het is er niet meer, je hoeft niet langer te zoeken.”

Teun gaat nog door, zo is Teun van Driel, een echte doorzetter. Als die eenmaal wat wil, is dat zo maar niet uit zijn hoofd te praten. En nu wil hij wat! Hij wil de kleren terugvinden, het koffertje met de schorten en de tas van zijn moeder. Want hij zal nooit naar huis durven, voor geen goud van de wereld zal hij naar huis durven zonder dat bij zijn moeder terug te brengen. Hij zal ook zijn vader niet onder de ogen durven komen.

En daarom blijft hij speurend en zoekend voortlopen tussen de stoelen, diep voorovergebogen. Hij merkt niet eens, dat hij pijn in zijn rug krijgt en dat de wind koud over die rug heen blaast.

Joop staat tegen een badstoel geleund en kijkt over het strand. Zijn ogen worden klein en nadenkend. Hij weet lang wat te verzinnen, maar nu is hij aan het eind. Wat moeten ze hier op dat verlaten strand?

Ze kunnen zo de weg niet op zonder kleren. En naar huis kunnen ze helemaal niet gaan, stel je voor. Daar met lege handen aankomen en zeggen, dat je alles bent kwijtgeraakt.

Dat vast niet. Maar wat dan?

Hij kijkt lang naar de zee, naar de hoge, woeste golven.

Dat hij daar niet eerder aan gedacht heeft, de hele zaak is natuurlijk in zee gesmakt en drijft ver weg op de golven.

Teun is vlak bij de witte tent van Duivelaar gekomen, hij kijkt een ogenblik naar de grote, zwarte letters op die tent: Duivelaar. Hij denkt verdrietig:

Dat hadden we zo goed niet hoeven te onthouden, dat kunnen we gerust weer vergeten. Daar hebben we toch niets meer aan.

Hij kijkt, net als Joop, naar de grote, oneindige zee en even naar de nevelige lucht daarboven.

Zou je.... zou je daar nou om mogen bidden? Of het goed mag komen met die kleren? Maar ze hebben het zelf gedaan, het is eigenlijk hun eigen schuld. Hij staat heel stil op dit wijde strand, alleen en verloren en zo klein in het grote geweld van de oneindige zee, met de verre hemel daarboven.

„Mogen wij.... mogen wij alstublieft die kleren terugvinden....?” zegt hij zacht en haperend....

Er komt geen antwoord. De zee blijft onveranderd ruisen en haar golven werpen het water op het strand.

Hij gaat langzaam naar Joop toe. Ook Teun geeft het zoeken op. Hij ziet Joop rukken aan een badstoel en gaat daar recht op af. „Wat doe je?”

„Ik zet drie badstoelen overeind, help es effen. Dan gaan we daar in zitten. Deze zijn van binnen bekleed, die zijn niet zo koud en dan kunnen we es denken, wat we doen moeten.”

Dat huis is gauw gemaakt. Al is alles dan even erg en naar, ze schurken hun ruggen toch behaaglijk tegen het goed van de badstoelen. Ze zijn ineens uit de wind, dat scheelt een geweldig stuk. En ze voelen opeens ook dat ze moe zijn. Ze zijn ook plotseling uitgepraat. Kun je zo moe worden van schrik en narigheid? Ze zitten samen in een badstoel tegen elkander aan. Ook dat warmt nog.

Ze schrikken op van een schel, schrill fluitje. Joop trekt een badstoel weg en kijkt voorzichtig om een hoekje. Hij duikt dadelijk weer terug in de stoel en trekt de andere snel en driftig recht.

„Wat is er?”

Hij legt een vinger op de mond: „Hou je stil. Een badmeester met een agent. Als ze ons hier vinden, nemen ze ons mee, dan moeten ze alles weten. Hou je mond en blijf zitten.”

Ze zitten onbeweeglijk. Teun voelt zijn hart bonzen van schrik. Hij wil hier niet gevonden worden en zonder kleren meegenomen worden naar het politiebureau. Hij schrok van dat nare fluitje. Hóór, stemmen!

Ze kijken elkaar aan in het halfdonker van dit vreemde, kleine huis. Zouden ze het redden? Het zal een wonder zijn als ze het redden. Het lijkt zo schemerig hier. Wordt het al laat?

Op het strand komen de stemmen nader, voetstappen kun je niet horen op het zachte, natte zand.

„Tjonge,” zegt iemand, „wat een verwoesting, gelukkig heeft het geen mensenlevens gekost. Hoewel die drie lelijk gewond waren, die onder de tent vandaan kwamen. Wat zo’n wervelwind al niet uitrichten kan.”

Ze kijken elkaar een ogenblik aan, Joop en Teun. Wervelwind? Dan luisteren ze weer scherp en gespannen. De stemmen komen steeds dichterbij. Heden, mensen, ze redden het nóóit!

Als ze ons vinden, denkt Joop, dan zeg ik. . . . ja, dan zeg ik. . . . ik weet niet. . . . Wat zegt die man nou weer?

„Ik heb in geen jaren zo’n hevig noodweer meegemaakt en dan al die mensen op het strand. Tjonge, we zijn beslist bewáárd

gebleven. O, kijk es, daar staan er nog drie overeind; nou, man, dat tref je alweer, drie stoelen minder overeind te sjuwen. Daarginds staat er nog een. Deze drie hebben elkaar zeker in evenwicht gehouden. Het is ook maar net waar zo'n wervelwind langs gaat. Tjonge, wat een weer, of de wereld in brand stond. Ja, we zijn wonderlijk bewaard gebleven."

Nu gaan ze vlak langs de stoelen.

We zijn verloren, weet Joop, ze kijken door de kier en ze zien ons. En als ze ons niet zien, dan horen ze mijn hart bonken.

Het kan toch onmogelijk, dat ze mijn hart niet horen bonken? Het lijkt wel of er iemand met een hamer tegen mijn ribben slaat.

Hij zit klaar om op te springen.

Worden die stemmen zachter? Zijn ze voorbijgegaan? Kan het werkelijk, dat ze voorbijgegaan zijn?

Ze durven nog geen woord te zeggen en zitten onbeweeglijk tegen elkaar aangedrukt.

Bewaard gebleven. . . . zegt die ene man. Misschien was het die agent of anders die badmeester.

Bewaard gebleven, denkt Joop, daar hebben ze, daar heeft hij tenminste nog geen ogenblik aan gedacht. Een wervelwind, hij weet opeens weer, dat mijnheer op school daarover vertelde, die had het eens meegemaakt op de hei. Ze hadden wel dood kunnen zijn, ze hadden wel in zee geworpen kunnen worden, ver van het strand en ze hadden wel nooit meer terug kunnen komen thuis. Zou Teun er ook aan denken? Over zulke dingen praat je niet met een ander, ook niet al is het je beste vriend. Zulke dingen berg je in je eigen hart. Daar hoeft niemand iets van te weten. En hij wordt opeens heel dankbaar en gelukkig, Joop van Gijzen, hier in dit wonderlijk opgebouwde huis van badstoelen. Heel dankbaar en gelukkig, omdat hij bewaárd gebleven is en niet in zee is geworpen of doodgeslagen tegen de bazaltstenen. Daar zit hij nu, Joop van Gijzen, enig kind, zonder vader en zonder broertjes of zusjes. Daar zit hij, Joop van Gijzen, die Hollandse jongen, die wil gaan varen en altijd vol streken zit. Daar

zit hij, Joop van Gijzen, die graag haantje de voorste is in het leven, die graag heeft, dat ze hem zien en hem dapper en reusachtig vinden. Daar zit hij en is heel klein en alleen met zijn eigen hart, omdat hij eraan denken moet, dat hij bewáárd gebleven is.

4. *Op de vlucht*

Hij schrikt op, omdat Teun hem een por in zijn zij geeft.

„Durf jij te kijken? Zijn ze weg?”

Hij is ineens weer bij de pinken en gluurt tussen de kieren van de stoelen door.

Hij ziet niets, ze horen ook geen stemmen meer.

Voorzichtig duwt hij de ene stoel wat weg en kijkt daar omheen.

In de verte ziet hij de twee mannen gaan. Hij kijkt ze net op de rug, die badmeester met zijn witte kiel, zijn wijde, slobberige broek en zijn blote voeten en die agent van politie met zijn keurige uniform.

„Zijn ze weg?” vraagt Teun.

Hij knikt: „Ja, daarginder gaan ze. We moeten hier blijven zitten tot ze uit het gezicht zijn, anders zien ze ons toch nog.”

Ze zitten opeens weer diep in de narigheid. Het gevaar van die agent en die badmeester is voorbij, maar nu verder?

„Het was een wervelwind,” zegt Teun, „daar heeft mijnheer De Lange wel eens van verteld, weet je wel? Had jij wel es een wervelwind gezien?”

„Nee, ik niet.”

Ze zitten weer stil, dicht bij elkaar voor de warmte. Ze weten van elkaar niet waaraan ze denken in dit wonderlijke huis.

„Hoor es,” zegt Joop, „is dat hotel van Mijntje ver hier vandaan?”

„Nee, vlak bij het strand, je hoeft maar één straat door. Het ligt

boven op dat grote duin, waar de weg vanmiddag op uitliep. Waarom? Wat wou je dan?"

„t Ja,” zegt Joop.

Hij komt uit de badstoel en staat tussen de drie stoelen in, hij kijkt nog eens door de kieren op het natte strand.

„We kunnen hier toch ook niet altijd blijven zitten. Wie weet hoe laat het al is. We moeten . . . hoor es, Teun, we moeten naar Mijntje toegaan en het eerlijk zeggen, dat we de schorten kwijt zijn.”

„Dat durf ik niet.”

„Dat durf je wèl. Dat móet je durven. Ik zal het zeggen, want ik heb het verzonnen van dat zwemmen. Ga maar mee.”

„Ik heb het net zo goed gedaan,” zegt Teun.

Het klinkt een beetje zacht en verdrietig. Hij denkt aan Mijntjes gezicht, hij denkt aan zijn vader, die nog wel niet thuisgekomen zal zijn.

„Vooruit,” zegt Joop.

Hij pakt Teun bij een arm en trekt hem tussen de stoelen vandaan.

Nu staan ze weer op het strand. De lucht is niet nevelig en grijs meer, maar wordt weer helder. Het is lang zo koud niet meer als vlak na het noodweer. Ze lopen langzaam over het strand en klimmen naar boven. Het houten plankier ligt in stukken op het strand gesmeten. Als ze op de weg komen, zien ze een man staan. Hij kijkt aandachtig naar de vernieling op het strand en naar de zee, die bewogen verder bruist. Maar opeens ziet hij de twee jongens.

„Hé daar, wat moeten jullie hier, zonder kleren?"

Joop durft natuurlijk het eerste: „We hebben gezwommen, nou gaan we weer.”

De man kijkt hen verbaasd na als ze de weg afgaan.

Welke moeder laat haar jongens nou vlak na zo'n noodweer zwemmen in zee, dat is zeker het nieuwste weer. En dan zonder kleren wegsturen en over de straat laten gaan. Het is een rare wereld tegenwoordig.

Het is tamelijk stil op straat, iedereen is zeker aan het eten. Het zal wel te laat zijn voor de schorten van Mijntje.

„Hierheen,” zegt Teun. Hij hoort zijn tanden klapperen en weet niet of het van angst is of van kou.

Een opgeschoten jongen blijft staan en wijst hen grinnikend na: „Hierzo hé, die lopen in d'r onderbroekie! Had je moeder geen blousie meer voor je?”

Ze lopen vlug door en doen maar net of ze niets horen. Dat zijn ze anders niet gewend. Ze lopen dicht naast elkaar door de stille, uitgestorven dorpsstraat en gaan recht op het hotel af.

„Kijk, dáár!” zegt Teun.

„O ja.”

Joop kucht even. Ze zijn hier veilig en wel aangekomen, maar zo groot en prachtig heeft hij het allemaal niet verwacht. Hij rukt Teun aan zijn schouder.

„Kom hier,” zegt hij, „laten we achter dat bosje kruipen en even denken hoe dat moet. Het is hier lang zo koud niet als aan het strand.”

Lang zo koud niet als aan het strand? Teun geeft geen antwoord. Zijn tanden klapperen op elkaar en zijn armen zijn paars en ribbelig van het kippevel.

Het hotel ligt hoog op een duin, het is wit en vierkant met een strooien dak. Veel grote ramen staan open naar de kant van de zee.

In het duin is een stenen trap uitgehouwen, die naar boven leidt. Heden nog er es aan toe, moeten ze zó, zonder kleren aan, die trap op naar die prachtige tuin daarboven? Moeten ze doodgewoon zonder kleren aan langs die mooie, grote ramen lopen en de keuken zoeken?

„'t Is gelukkig wel stil,” zegt Joop. „Zeg, hoor es, weet je wat ik denk? Ze zijn natuurlijk aan het eten binnen. Nou, en als ze aan het eten zijn, hebben ze toch geen tijd om naar buiten te kijken. Kom maar! Dan gaan we die trap op. Het moet tòch.”

„Ja,” zegt Teun.

In elkaar gedoken sluipen ze snel langs de stenen trap omhoog,

ze sluipen als twee dieven, voorovergebogen, onder de ramen langs en komen hijgend aan de achterkant van het hotel.

„Hóór es!” zegt Teun.

Hij is veel kleiner dan Joop en veel magerder, maar hij rekt zich zoveel mogelijk uit.

„Hoor es, ik zal het zelf wel zeggen. Het was net zo goed mijn schuld. En die schorten, dat was mijn boodschap en daarom....”

„Ja, ja,” zegt Joop, „kom nou maar.”

Hij gaat achter Teun aan, want die weet precies, waar hij wezen moet.

Zo komen ze bij de achterdeur, die in een bijkeuken uitkomt. Achter die bijkeuken ligt de keuken.

Teun denkt aan die andere keer, dat hij hier met vader is geweest.

Maar plotseling schieten ze achteruit van schrik.

Een harde stem boven hun hoofden roept nijdig: „Hé, zeg, wat moeten jullie hier, schavuiten? Maak dat je wèg komt! Zeker stelen, hè, nou het stil is in de keuken. Wacht es even! Ik zal de politie waarschuwen. Het is hier elke dag wat anders.”

Ze kijken verstart van schrik naar boven. Een werkmeisje hangt uit het raam en zwaait nijdig met een stofdoek. Bij het woord „politie” is de schrik hun in de benen geschoten.

„Ik wou Mijntje spreken,” zegt Teun en hij probeert heel dapper te kijken.

„Wat Mijntje! Er is hier nergens een Mijntje te vinden. Schavuiten! Gister is er hier ook al gestolen. Maak dat je wegkomt, o wacht, daar komt de tuinman. Gijs, houd die twee naakte jongens es even, ik kom beneden. Kijk, daar gaat net een agent langs, róep hem, Gijs! Hieronder langs de trap.... Dáár, ja. Goed zo, kerel.”

Het duurt geen seconde, dan heeft Joop Teun bij de arm gegrepen, hij rukt hem mee de duinen in, de andere kant op, niet naar de trap.

Er zijn stemmen achter hen, een fluitje trilt scherp en rellend in hun oren. Ze vluchten door de tuin achter het hotel, springen

over een lage omrastering, komen in een andere tuin, smijten een hek open, en zijn op de weg naar zee.

Nòg een fluitje, schel en hard, achter hun ruggen.

Iemand schreeuwt: „Staan blijven, dieven!”

Ze hollen aan één stuk door. De angst zelf zit hen op de hielen. Een vreemde duinweg ligt nat en breed voor hun ogen, die weg gaat duin op duin af.

Schreeuwt daar nog iemand achter hen?

„Ik. . . . kàn. . . . niet. . . . méér,” hijgt Teun.

„Lopen!” zegt Joop.

Raken hun voeten de grond nog? Wie holt achter hen aan? Is dat het geluid van een auto? Of is dat de zee? Wordt er geschoten of buldert de wind in hun oren? Ze kijken niet op of om. Ze hollen voort, altijd maar voort en ze weten zelf niet waarheen.

5. *De politiepost*

Het is op slag van zeven, als een agent van politie bij de politiepost aankomt. Om zeven uur begint hier zijn dienst. Hij komt het kleine lokaaltje binnen.

De agent, die aan een tafeltje heeft gezeten, staat op.

„Hallo, De Raaf, ben je daar? Dan kan ik weer naar moeder de vrouw.”

„Ja, eet smakelijk. Nog iets bijzonders vanavond?”

„Nou, bijzonders. Hier is een koffertje en een tas, die zijn door twee dames hier gebracht. Ze hadden ze in bewaring voor twee jongens, die waren gaan zwemmen. Ze werden door het noodweer overvallen en zijn van het strand weggevlucht. Maar ze hebben dit toch nog gered. Misschien zullen de eigenaars het wel komen halen.”

„Zo, ja, ik zal wel zien dan. Anders nog iets?”

„Nee, niets bijzonders. Tot morgen, het goede, De Raaf.”

„Eet smakelijk, Van Dam, groeten aan de vrouw.”

De deur van de politiepost valt achter hem dicht. De Raaf gaat bij de tafel zitten. Hij kan wel beginnen met wat te lezen. Misschien blijft het rustig vanavond.

Hij kijkt even naar de koffer en de tas. Zouden die jongens nog verschijnen? Het is al laat. Jongens horen langzamerhand naar bed te zijn.

Als het halfnacht is, loopt hij naar de koffer. Hij moet es zien wat erin zit, misschien kan hij uitvinden van wie die spullen eigenlijk zijn.

Hij legt eerst de tas op de vierkante, houten tafel en maakt die open.

Da's niet veel bijzonders: een paar boterhammen, een appel en een flesje melk. En die koffer dan?

Hè, wat wonderlijk. Daar zitten schoenen in en jongenskousen, hemden en broeken, van elk twee stuks.

De ogen van agent De Raaf worden twee keer zo groot. Wat hebben die jongens dan nou aan? Of wonen ze hier in het dorp en zijn ze van angst naar hun moeder gevlogen? Maar waarom komt die moeder dan niet es vragen op de politiepost of er iets gevonden is? Die moeders zijn tegenwoordig ook maar gemakkelijker.

Stil es even. Er zit nog meer in het koffertje. Wel, kijk es aan, keurige, witte schorten. Drie stuks nog wel.

Hij legt ze naast elkaar. Staat er soms een naam op? Nee. Och, kijk hier, daar staat een adres op geschreven.

Aan Mijntje van Driel.

Ja, nou weet hij nog niks. Zal hij die brief maar openmaken? Ten slotte moeten deze spullen toch terug. Wel, kijk es, die brief is niet eens dichtgeplakt, hij kan het papier er zo uithalen.

„Lieve Mijntje,

Hier zijn de schorten, hoor. Ik ben net klaar met de was en heb ze maar gauw even gestreken. Teun komt ze brengen, want vader moest overwerken. Hoe gaat het in het hotel? Went het al een

beetje? Stuur Teun maar weer gauw naar huis. Kom je zaterdag?
Een zoen van je moeder.”

Agent De Raaf staat op, hij bergt alles weer in het koffertje.
Dan leest hij de naam nog eens hardop in dit stille lokaaltje.
„Mijntje van Driel.”

Hij strijkt met een hand over de ogen.

Mijntje is dus in een hotel.

Er zijn hier twee hotels: Duinzand en Het Spreeuwennest. Nou, vooruit, hij moet de stap maar wagen, eerst maar naar Het Spreeuwennest. Dat is het dichtste bij. Hij zet zijn politiepet op, veegt zijn bril schoon en gaat op pad.

Het is niet ver lopen naar Het Spreeuwennest. Het hotel ligt aan de verkeersweg, een hoog, smal huis met een rood dak. De naam staat er in grote, gedraaide krulletters op: „Het Spreeuwennest”. Hij moet maar achterom gaan naar de keuken. Mijntje van Driel zal wel een keukenmeisje zijn, als ze witte schorten nodig heeft. Zoveel verstand heeft agent De Raaf er nog wel van.

De prachtige bloementuin om dit hotel loopt smal uit naar de keuken. Hij gaat over het rode tegelpad. Zijn schoenen slaan klikkend tegen die rode stenen. De keukendeur staat wijd open, een geur van gebraden vlees komt hem tegemoet.

Twee meisjes met witte schorten staan over een gasstel gebogen, met de rug naar hem toe.

Zijn zware stem galmt plotseling door die keuken: „Goedenavond samen.”

Twee ruggen schieten recht, twee armen vliegen de lucht in.
„Is dat schrikken! Wat hebben we nou? De politie!!!”

Twee paar ogen staren hem geschrokken aan. De meisjes wijken achteruit.

Een agent? Wat moet die hier in de avond?

„Schrik maar niet, ik kom jullie niet halen. Of is jullie geweten niet zuiver, dat je zo schrikt? Ik kwam alleen wat vragen.”

„Is dat schrikken. Wie komt er nou zo binnensluipen. Aai, kijk nou, daar laat ik bijna mijn vlees verbranden.”

„Dat kan pijn doen, als je je vlees verbrandt, juf,” zegt agent De

Raaf. „Ik kom helemaal niet binnensluipen. Ik wou vragen of hier ook ene Mijntje van Driel in betrekking is.”

Ze schudden beiden het hoofd: „Wel nee, nooit van gehoord. Wat is daarmee?”

Hij vertelt het verhaal van de schorten en de kleren van de jongens.

„O,” zegt het ene meisje, „en lopen die twee jongens nou zo rond te springen? Gunst, gunst, wat een toestand!”

De agent lacht: „Nou, dan heb ik hier verder geen boodschap. Goedenavond samen.”

Hij gaat langs de weg, met zijn koffertje en de tas. Hij kijkt even omhoog naar de lucht boven zich. Je zou niet zeggen, dat er zo'n vreselijk noodweer heeft gewoed vanmiddag. De lucht is nu weer prachtig. Hij kan zich de tijd niet meer herinneren, dat het zulk weer is geweest. Bijna geen ongelukken op het strand. Ze zijn wel wonderlijk bewaard. Hij is vanavond op het strand geweest om de schade te overzien. Ook dat viel mee. Alleen de zee leek nog niet tot rust gekomen, die raast zo hard vanavond, het water moet nog tot kalmte komen. Misschien als de maan komt. Het wordt al een beetje schemerig, de dagen worden korter.

Zo, hier is het andere hotel. Nou moet hij nog klimmen ook in de avond.

„Duinzand”.

Hij gaat de brede, stenen trap op en loopt door naar de keuken. Een man staat buiten in de tuin en steekt een hand op: „Goedenavond, agent. Toch geen onheilen?”

„Nee, hoor Gijs!”

Agent De Raaf kent Gijs de tuinman wel.

Deze keukendeur is dicht, maar er is een bel aan de deur. Een meisje komt opendoen.

„Zo, zo, een agent? Ja, wat is er van uw dienst?”

„Is hier ene Mijntje in betrekking?”

„Mijntje? Wel nee. Wat zeurt iedereen toch over Mijntje vandaag! Er zijn er al meer bij de deur geweest om naar Mijntje te

vragen. Dat is zeker geen zuivere koffie. Er is hier helemaal geen Mijntje. Hoe komt u erbij!”

„’t Ja,” zegt de agent, „dat moet toch. Het staat op een brief, die ik in mijn zak heb. Mijntje van Driel.”

„Van Driel? O, Van Driel! . . . Mieni, bedoelt u? Die is hier wel. Die heet geen Mijntje, maar Mieni. Wacht even, dan zal ik haar roepen.”

Hij staat in de grote keuken en wacht tot het meisje terugkomt. Ze zal Mijntje of Mieni meebrengen. De mensen doen wonderlijk tegenwoordig. Die meisjes moeten allemaal d’r namen veranderen, lijkt het wel. Hij heeft ook een dochter, die Neeltje heet. Dat moet nou ineens Nellie worden. Is Neeltje geen mooie, Hollandse naam? Maar daar hebben ze tegenwoordig geen gevoel meer voor, lijkt het wel. Stil, daar komen ze aan.

„Zo, jongedame! En u bent Mijntje of Mieni, of Trieni van Driel? Als u in ieder geval maar Van Driel heet, dan is het wel in orde.” Mijntje van Driel knikt. Ze kijkt verbaasd naar de agent, de

kleuren vliegen haar naar het gezicht. Wat komt die agent hier doen in de keuken?

„Ik heb hier een koffertje, wilt u eens kijken of dat van u kan zijn?”

Mijntje doet het open, er rollen schoenen en kousen uit, broeken en hemden en een pak met schorten. Haar mond schiet wijd open van verbazing, zij blijft agent De Raaf verbouwereerd staan aankijken.

„Kan dat van u zijn?”

Ze knikt en kan weer praten.

„Ja, die heeft mijn moeder gestuurd. Wat moeten die broeken en schoenen erbij?”

„Er schijnen twee jongens op pad gegaan te zijn hier naar toe, ze hebben gezwommen en lieten twee dames op hun zaakjes passen. Toen zijn ze overvallen door het noodweer. De dames brachten dit bij ons.”

„En . . . en waar . . . waar zijn de jongens dan nou?”

„Ja, beste kind, dat weet ik ook niet.”

Mijntje van Driel slaat twee handen voor het gezicht.

„O, maar dat is vreselijk, dat is vreselijk, agent. Dan . . . dan kunnen ze wel verdronken zijn, dan kunnen ze wel dóód zijn!” Die woorden vallen als stukken lood in de grote keuken. Het andere meisje slaat een arm om Mijntje heen.

„Stil, meid, niet zo schrikken, het kan toch nog wel meevallen.”

„Maar dat noodweer, dat noodweer, dat was iets vreselijks!” De agent zet zijn pet af en legt die op de tafel. Hij heeft het er warm van gekregen.

Hij zegt: „Kalm aan, beste kind. Misschien zitten ze al lang bij je moeder thuis. Er is er Eén, Die de jongens bewaren kan. Dat kun jij niet en dat kan ik niet. Ik weet niet of je dat thuis hebt geleerd.”

Mijntje kijkt naar hem, ze geeft geen antwoord.

Hij zegt: „Ga maar es opbellen; is er iemand, die telefoon heeft bij je moeder in de buurt? En als je me nog nodig hebt,

kom dan maar naar de politiepost, misschien kan ik nog ergens mee helpen.”

Mijntje loopt al naar de deur: „Ja, ik ga opbellen, ik ga dadelijk opbellen. Misschien zijn ze al thuis. Maar als ze thuis waren, had moeder mij toch wel opgebeld? Ik begrijp er niets van. Ik zal bij Harddraver opbellen, de kruidenier, die kan vader.... nee, vader moet overwerken, die kan moeder wel even roepen....” Ze is al weg, de gang in.

Het andere meisje loopt achter haar aan.

De agent groet nog, maar niemand hoort hem en niemand kijkt naar hem. Hij zet zijn pet maar weer op en gaat de keuken uit. Hij loopt weer langs het pad en staat een ogenblik boven aan de trap.

Achter zijn rug rijen de duinen zich en voor hem uit rijen de duinen zich. Hij kijkt naar die duinen en hij luistert naar het woedend, onrustig geraas van de zee achter en voor zich.

Waar zijn zulke jongens? Waar zijn zulke schavuiten? Ze kunnen verdronken zijn, dat meisje heeft gelijk, ze kunnen best verdronken zijn. Hij heeft wel gezegd, dat er geen ongelukken gebeurd zijn, maar van die jongens wist hij niets. Dat die twee jongens waarschijnlijk vermist zijn, dat wist hij niet. Als ze verdronken zijn.... Hij heeft zelf ook nog jonge kinderen. Hij denkt aan hen, hij denkt aan Kees en Appie. Ook twee van die bengels, die telkens wat nieuws weten en wat anders verzinnen. Stel je voor, dat zulke jongens van hem....

Ja, ze kunnen verdronken zijn.... Maar het andere.... dat, wat hij tegen die Mijntje of Mieni heeft gezegd, dat andere is óók waar....

Ze kunnen ook bewaard gebleven zijn. Er is er Eén, Die hen heeft kunnen bewaren, als Hij dat heeft gewild. Net zoals hij vanmiddag tegen die badmeester heeft gezegd, die nergens aan gelooft.

Nu gebeurt er iets wonderlijks op de trap van dit grote hotel. Iets, wat bij dit hotel misschien nog nooit gebeurd is en misschien nooit meer gebeuren zal.

Agent De Raaf gaat langzaam de hoge, stenen trap af naar beneden. Zijn schoenen slaan tegen de harde stenen; dat klinkt luid in de stille avond. En terwijl hij daar langzaam die trap afgaat, zegt zijn hart steeds dezelfde woorden:
„Here, bewaar die twee kinderen. Bewaar die twee jonge levens toch.”

6. *Waar blijven die jongens?*

Moeder Van Driel staat in de keuken.

De wasem van de aardappelen hangt als een dichte damp boven het gasstel. Ze zet de buitendeur open. Hoe laat is het toch? O, hoor, daar slaat de torenklok buiten zes slagen door de lucht.

Teun zal nou zo wel komen. Ze gaat maar vast tafeldekken. Geertje moet Klaas en Henk even van buiten roepen. Eer ze allemaal zitten, is het kwart over zes, dan zal Teun ook wel terug wezen. Wie weet, misschien heeft Mijntje wat lekkers meegegeven. Er valt nog wel es wat af in het hotel.

Hoor, daar zijn Gijs en Wim ook. Riekje past binnen op zusje. Moeder Van Driel loopt naar de kamer: „Geertje, roep je Klaas en Henk even? Die zullen wel op de stoep spelen en anders zijn ze bij buurvrouw.”

Het duurt bijna een kwartier voor Geertje terug is, ze heeft een broertje aan elke hand.

„Was de handjes even, Geertje, ze hebben zeker in het zand gezeten. Heb je de stoelen al klaar gezet?”

Binnen is de tafel klaar, moeder heeft twee bladen uitgetrokken. Geertje heeft er de klapstoeltjes omheen gezet. Die heeft vader eens op een verkoping gekocht en hij had moeder Van Driel nooit een fijner cadeau kunnen geven. Als ze klaar zijn met het eten, slaan ze die stoeltjes in elkaar en bergen ze op in de overdekte veranda. Anders zouden ze in die kleine achterkamer nooit allemaal om de tafel kunnen zitten.

Van alle kanten komen ze nader. Gijs en Wim komen uit de keuken, die hebben de handen en het gezicht gewassen. Ze werken al en brengen wat geld in huis. Er komen er twee van boven, die huiswerk hebben gemaakt op het slaapkamertje. Er komt er een uit de voorkamer, die z'n orgelstukje heeft ingestudeerd. Zusje wordt uit de box gehaald en in de kinderstoel gezet. Ieder neemt zijn plaats in.

Gijs kijkt de tafel rond: „Is vader er niet, moeder?”

„Nee, die moest overwerken vanavond.”

„Mnnn,” zegt Gijs.

Moeder weet wel, wat dat betekent. Gijs vindt het vervelend, als vader er niet is. Met vader kan hij over zijn werk praten. Geen van de jongens is zo op zijn vader gesteld als Gijs. Natuurlijk zegt hij dat niet hardop, maar moeder weet het wel. De anderen weten het ook wel.

„Moeder,” vraagt Riekje, „waar is Teun? Ik zag hem buiten ook niet.”

„Nee, Teun is naar Mijntje, de schorten wegbrengen, omdat vader er niet was. Ik had hem al terug verwacht. Nu, we beginnen maar, we kunnen niet langer wachten. Zusje moet ook gaan slapen. Hij zal zo wel komen.”

Zo blijven er die avond twee stoelen leeg. Daar wordt niet erg op gelet. In dit grote gezin gebeurt het dikwijls, dat er een van de tien ontbreekt. Daar staan ze zo lang niet bij stil en daar denken ze zo lang niet over na.

„Het heeft nog ge-onweerd, hè?” zegt Wim.

Hij kijkt plagend naar Riekje, die een kleur krijgt en geen antwoord geeft. Ze is bang voor onweer en wil dat niet weten.

„Niet erg toch?” vraagt moeder. „Ik heb niet zo goed geluisterd, het werd wel even wat donker en ik geloof, dat het ook nog wat hagelde. Misschien was de bui wel in Zeewijk, zodat de jongens moesten schuilen. Daarom zijn ze misschien later dan ik gedacht had. Vervelend, nou moet ik dat eten weer allemaal opwarmen.” Als de maaltijd gedaan is, is Teun nog niet thuis. Het is zeven uur. Moeder Van Driel neemt de bijbel en leest een psalm.

Daarna dankt moeder, ze bidt ook voor vader, die niet bij de maaltijd is. Altijd bidt moeder Van Driel voor vader als hij er niet is. Ze weten dat al en het is een fijn gevoel, net of vader er toch ook een beetje bij is. Ze weten allemaal wel, dat vader gevaarlijk werk doet op die machinefabriek.

Dan staat het hele gezelschap op en ieder heeft zijn werk. Om beurten hebben ze tafeldienst, dat wil zeggen: de stoeltjes opbergen, de borden achter brengen en de rommel in de kamer opruimen. De jongens hebben net zo goed dienst als de meisjes. Elke dag een ander. Zo is er nooit ruzie over en hoeven ze het maar één keer in de week te doen. Want de drie kleintjes zijn er nog vrij van. Geertje helpt de baby naar bed. Wim gaat aardappels schillen voor de volgende dag. Moeder gaat afwassen en daarna naaien.

Ook de andere kinderen worden door Geertje naar bed gebracht. Om halfnacht is er heel wat veranderd in de drukke kamer. Er zijn er vier naar bed, twee naar de avondschoon, twee naar boven om huiswerk te maken. Alleen Geertje en moeder zijn nog over. Moeder Van Driel heeft geen rust meer. Waar blijven die jongens of zitten ze bij Van Gijzen? Maar Teun weet toch wel, dat hij eerst naar huis moet komen? En dat onweer kan toch nooit zo lang geduurd hebben.

„Hoor es, Geertje, ga jij es even naar Van Gijzen en vraag of Teun daar is. Die jongen van Van Gijzen weet altijd wat anders. Zeg, dat Teun dadelijk thuis moet komen.”

„Hè, moeder, ik heb net zo'n fijn boek.”

„Dan lees je straks maar verder.”

Afgelopen. Moeder Van Driel praat daar niet lang over, daar kan ze niet aan beginnen met haar drukke gezin. Ze moeten direct gehoorzamen, anders zit er wat op. Moeder Van Driel heeft veel over voor haar gezin, je kunt wel zeggen dat haar handen geen ogenblik stilstaan van de morgen tot de avond. Maar de kinderen moeten doen, wat er gezegd wordt, afgelopen.

Daarover zijn vader en moeder Van Driel het volkomen eens. Geertje gaat op weg. Het is heerlijk weer buiten. En daarom

vergeet Geertje het boek. Het is toch ook wel leuk een eindje te tippelen met dat mooie weer. Wat wordt het al vroeg schemerig buiten. Het is heerlijk zo'n beetje te lopen dromen en aan het boek te denken. Hoe zou dat aflopen? Dat meisje heeft een ongeluk gekregen en ligt in het ziekenhuis. En ze zou juist met vakantie gaan. Dat is ook niet gezellig.

Truus de Ronde komt voorbij.

Geertje steekt een hand op: „Dag, waar ga je heen?”

„Een boodschap doen.”

„Ik ook, dag! Heb jij je sommen al af?”

„Op één na!”

Ze gaan elk een kant uit. Geertje belt aan het huis van Van Gijzen. Ze schrikt als mevrouw Van Gijzen opendoet. Die ziet er zo rood en warm uit en doet zo vreemd.

„Kind, is Joop bij jullie? Hij is al zo lang weg, we hebben al gegeten. Ik ben blij, dat ik je zie. Ik werd zo ongerust en zou juist naar jullie toekomen.”

„Maar . . .” hakkelt Geertje ontdaan. . . . „maar . . . ze zijn niet bij ons. Moeder dacht . . . moeder zei . . . juist . . . ik moest . . .”

„Niet bij jùllie? Niet bij jullie? Dat is toch niet waar? O, waar kunnen ze dan zijn? Zijn ze wèl samen weggegaan? Hij is om vier uur nog thuis geweest. Is hij wel met Teun weggegaan?”

Geertje knikt, ze is haar hele boek vergeten. Ze wordt ook bang en ongerust, nu mevrouw Van Driel zo angstig doet en angstig praat. Daar is de oude oma van Joop ook al.

„Is Joop niet bij jullie? Waar kan hij dan zijn? Het is bijna kwart voor acht. Die jongens toch. Ze kennen geen gevaar en wagen alles maar.”

Geertje kan de woorden haast niet uit haar keel krijgen. Maar ze moet het toch maar vertellen, dat de jongens naar Mijntje zijn gegaan.

„Ze hebben een boodschap voor moeder gedaan in Zeewijk. De schorten wegbrengen naar Mijntje in het hotel. Ze zijn al vroeg weggegaan.”

Mevrouw Van Gijzen schudt het hoofd: „En dat komt zo'n jongen niet eens even zeggen. Daar denkt hij niet aan. En waarom zijn ze dan nog niet terug?”

Geertje haalt de schouders op. Ja, dat weet ze ook niet. Dat kwam ze hier eigenlijk vragen.

Het gezicht van mevrouw Van Gijzen wordt nog angstiger. „Wat zegt je vader ervan, Geertje?”

„Vader weet het niet, die moest overwerken op de fabriek.”

„Ik ga met je mee,” zegt mevrouw Van Gijzen, „ik ga met je mee naar je moeder. Ik houd het in huis ook niet langer uit.”

Ze pakt een mantel van de kapstok: „Oma, als Joop thuiskomt, laat hij dan dadelijk naar Van Driel komen. Dan weet ik het, hè? Hij kan later wel eten.”

„Ja, ja,” zegt oma.

Ze staat in de deur als ze weggaan. Ze is bijna tachtig jaar, ze zou willen meegaan en meezoeken, als ze zo oud niet was. Want ook háár heeft de angst nu te pakken. Haar enige zoon is gebleven op de grote zee. En nou is Joop, zijn enige jongen, naar Zeewijk gegaan en niet teruggekomen.

Ze zou mee willen gaan en niet hier achterblijven, alleen met die angst. Het is moeilijk niets te kunnen doen, als je bang bent. Daar staat ze en kijkt die twee even na. Ze lopen heel vlug langs de straat. Het is moeilijk om die buitendeur dicht te doen en langzaam door de gang naar binnen te gaan en voor dat raam te gaan zitten boven, waar haar kamer is. Ze is heel oud, maar haar oren zijn nog goed. Ze luistert ingespannen naar elke stap en buigt zich telkens uit het open raam.

Is daar een voetstap langs de ramen? Is dat Joop, die fluit? Nee, het is een jongen van de overkant, die op stap gaat.

Ze luistert, het hoofd geheven, alleen en eenzaam voor het raam van haar kamer boven. Maar Joop komt niet en het wordt steeds later. De zon gaat onder, het wordt langzaam aan donker in de straten. Ze doet geen licht aan, ze komt niet eens op de gedachte om dat licht aan te doen. Ze ziet maar één ding voor zich, altijd hetzelfde in verschillende kleuren!

De grote, oneindige zee, die glad en stil kan zijn, lieflijk en vriendelijk als een meer. Maar die ook boos en woedend kan zijn als die nacht, toen haar enige zoon Hendrik is verdronken.

Waar is Joop?

Waar is Joop van Gijzen, haar kleinzoon?

Mevrouw Van Gijzen loopt snel voort langs de straat. Geertje gaat naast haar. Ze merkt niet eens, dat Truus weer voorbijkomt, die zeker ook klaar is met haar boodschap. Ze weet ook niets te zeggen. Want de angst van mevrouw Van Gijzen krijgt haar ook te pakken. Ze zijn niet zo èrg gauw bang in het gezin van Van Driel. Ze hebben tien kinderen en er is er wel meer een over tijd thuisgekomen. Dat gebeurt zo dikwijls. Maar nou die moeder van Joop over die zee is begonnen en over wegdrijven, en zo bang en angstig naast haar voortgaat, wordt ze ook ongerust.

Ze is blij, als ze bij hun huis zijn. De deur staat open en ze kunnen zo maar naar boven lopen.

En dan schrikken ze nog eens dubbel zo erg. Want moeder Van Driel staat naast de tafel, een zakdoek in de handen en tranen in de ogen. Gijs en Wim staan naast haar en proberen haar wat te troosten.

Mevrouw van Gijzen kan nauwelijks praten als ze dat ziet. „Wat. . . . is. . . . er. . . . ?” zegt ze eindelijk.

Moeder Van Driel geeft geen antwoord en dan doet Gijs het maar.

„Mijntje heeft opgebeld. Een agent heeft het koffertje gebracht met de schorten, die moeder meegegeven heeft. Er zaten schoenen en kousen en kleren in. Twee dames hadden dat op de politiepost gebracht. En ze weten niet waar de jongens zijn.”

Een zware stilte valt na die woorden in de kamer. Ze zien niet eens, dat de kamerdeur opengaat en Riekje in haar nachtponnetje binnenkomt. Ze heeft vreemde stemmen gehoord, ze heeft ook om moeder geroepen en is naar beneden gekomen, omdat ze geen antwoord kreeg.

Mevrouw Van Gijzens ogen zijn groot en angstig.

Ze weten niet, waar de jongens zijn?

Ze kijkt een ogenblik naar het gezicht van moeder Van Driel.
Dan trekt ze de mantel dicht om zich heen.

„We moeten erheen,” zegt ze vastbesloten, en haar stem is op eens flink en krachtig. Er zijn mensen, die gauw angstig zijn, maar veel kunnen, als het moet.

„U moet niet langer huilen, mevrouw Van Driel, we gaan naar Zeewijk, kleedt u vlug aan. Dit kàn zo niet langer.”

„Ja, ja,” zegt moeder Van Driel, „maar mijn man, mijn man, zie je. . . . Gijs, ga je vader halen. Hij moet meegaan, ga dadelijk je vader halen.”

Gijs is in een ogenblik de deur uit en snelt op de fiets door de straten. Hij let niet eens op de verkeerslichten en ziet niet eens, dat een agent woedend zijn hand opsteekt.

De fabriek.

Hij weet later zelf niet hoe gauw hij vader gevonden heeft. Gelukkig kent hij de fabriek van binnen en van buiten.

Hij staat naast zijn vader, die een zware machine bedient. „Vader, moeder vraagt of u thuiskomt.”

„Jongen, ben je dwaas? Kerel, wat laat je me schrikken. Mijn hand zat er bijna tussen. Is moeder niet goed?”

„Jawel, maar Teun is niet thuisgekomen.”

Hij vertelt het hele verhaal. De machine draait dreunend en regelmatig. Een fabriek kan niet stilstaan, omdat Teun is weggebleven en een machine kan niet ophouden te draaien, omdat Teun niet thuisgekomen is.

„Hoor es, vader, u moet naar moeder, ik kan die machine net zo goed bedienen als u. Als de baas komt, zal ik hem alles uitleggen. Die begrijpt dat best. Ik sta immers vaak genoeg hier aan deze zelfde machine?”

Vader Van Driel aarzelt even. De baas, denkt hij, en mijn werk. Dat werk moet gedaan. Maar Gijs kan het evengoed. En mijn jongen. . . . die Teun van mij. . . .

Er is geen tijd te verliezen. Hij ziet de zee voor zich: groot en glad, maar altijd verraderlijk.

Hij ziet zijn vrouw voor zich, die zo flink en dapper is, maar gauw van streek raakt, als er iets met de kinderen gebeurt. Hij geeft de machine over in handen van Gijs en gaat.

Hij is in een ogenblik de straat op, vergeet zijn jas, springt op de fiets van Gijs en vliegt als een jonge jongen langs de straten. Ook vader Van Driel let niet op de verkeerslichten, hij kan wel een ongeluk krijgen hier vanavond. Maar hij komt er veilig doorheen.

Ook vader Van Driel ziet de verkeersagent niet, die voor de tweede maal boos een hand opsteekt naar de roekeloze kerel, die overal maar doorheen fietst.

Hier is zijn huis, hij góóit zijn fiets bijna de gang in en is zo de trap op. Boven vindt hij de twee vrouwen en Wim en Geertje en Riekje. Ook Henk en Klaas zijn naar beneden gekomen.

„Stil maar,” zegt hij tegen de twee vrouwen, „ik weet het hele

verhaal al. We moeten dadelijk op pad. Geertje, jij brengt de kinderen naar bed. En dan wacht je tot Gijs terugkomt. Gijs zal over een uur wel thuiskomen. Dan geef je die jongen een paar boterhammen. En je zegt, dat hij thuisblijft. Dan kun jij naar bed, ik weet niet hoe laat wij terugkomen. Weet je 't goed, Geertje?"

Ze knikt en houdt zich dapper. Ze kent vader wel, ze houden allemaal zielsveel van hem, maar als het nodig is, kan vader optreden, zoals geen ander.

Hij legt even een hand op haar schouder: „Ik vertrouw op jou, Geertje. En je mag niet al te bang zijn, we zijn allemaal in Gods hand. Ook die twee jongens, waar ze ook zijn.”

Geen vijf minuten later is Geertje alleen met de kinderen. Ze gaan gewillig naar bed. Ze hebben wel gehoord wat vader zei.

Als alles rustig is boven, zit Geertje beneden in de kamer. Wat moet ze nu doen? In lezen heeft ze geen zin meer. Daar is de aardigheid helemaal af. Breien of stoppen? Nee, dat toch ook maar niet.

Ze gaat voor het raam staan en kijkt naar buiten.

Er komen een paar mensen voorbij, die vlug naar huis lopen. Stel je voor, dat Joop en Teun nou de hoek omkomen en ineens voor de deur staan.

Maar ze hebben immers geen kleren. Durven ze niet over de weg zonder kleren of zijn ze echt verdr. . . .

Nee, dat niet denken, dat maar helemaal niet denken.

Vaders hand op haar schouder: „Ik vertrouw op jou, Geertje. En je mag niet al te bang zijn, we zijn allemaal in Gods hand.”

Ze is geen klein kind meer, ze is verleden week dertien jaar geworden. Ze kijkt omhoog naar de donker wordende lucht. We zijn allemaal in Gods hand. . . . ze weet heel goed wat vader bedoelt. Daarboven woont de Here en Hij kan voor hen zorgen. Ook voor Teun en Joop? Ook, als ze verkeerd doen? Als ze dingen doen, die niet goed zijn?

Ze blijft lang kijken naar die hoge lucht, waaraan een ster begint te flonkeren.

Ze denkt: Joop van Gijzen heeft een vader, die in de zee verdronken is. Maar als de Here wil, kan Hij Teun en Joop bewaren.

Als Teun nou maar terugkomt, als hij nou maar terugkomt. Ze maken zo dikwijls ruzie met elkaar. Zij ook. Zij en Teun ook. Net zo goed.

Waarom doen ze dat eigenlijk, als ze toch zoveel van elkaar houden? Want nu, op deze avond, weet ze opeens heel duidelijk en zeker, dat ze zielsveel houdt van Teun met zijn mager gezicht en zijn glanzende, bruine ogen.

Dat ze lang zal huilen, dat ze misschien nooit meer zal ophouden te huilen, als vader en moeder straks komen zeggen, dat Teun niet meer komt. Waarom maken ze dan eigenlijk zoveel ruzie samen? Dat kan toch nooit goed zijn? Nee, dat kan nooit goed zijn.

Je mag niet al te bang zijn. We zijn allemaal in Gods hand. Maar ze wéét het wel, Geertje van Driel, dat ze ook in Gods hand zijn, als ze verdrinken en niet terugkomen. Ze weet het wel, Geertje, dat de vader van Joop in Gods hand was, toen hij verdronk en niet meer terugkwam.

Ze weet ook wel, dat vader het zó bedoelde.

Daar staat ze, Geertje van Driel, en blijft maar kijken naar die eenzame ster en naar die hoge, stille lucht. Ze weet zelf niet, hoe lang ze daar staat deze avond.

7. Als de angst groeit . . . .

Daar gaan drie mensen langs de weg, vader en moeder Van Driel en de moeder van Joop.

Vader Van Driel kijkt even op zij: „U kunt ook wel thuisblijven, mevrouw, we zouden u direct kunnen bellen.”

„Nee, nee,” zegt ze, „thuis heb ik geen rust.”

„Ik ook niet,” zegt moeder Van Driel en dan zegt ze helemaal niets meer. Ze staan vijf minuten later op de bus te wachten en

rijden naar Zeewijk. Dat is maar een klein eindje. In Zeewijk gaan ze zo snel ze kunnen naar de politiepost.

Agent De Raaf staat in de deuropening als ze aankomen. Hij begrijpt het dadelijk.

„Ik weet alles al,” zegt hij, als vader hem wil gaan vertellen van Teun en Joop. „Ik heb uw dochter gesproken. Ze heeft u opgebeld en is toen weer hier geweest. Ik heb het hele dorp al afgezocht en ook het strand. Ik kan niets vinden en hoopte al zo, dat ze thuis waren. Ik heb geen rust en daarom sta ik hier aan de deur u op te wachten. Wat moeten we nu verder?”

Een vreemde angst doet hen allemaal zwijgen. Hun gedachten gaan naar de zee, die ze hier horen ruisen. Een machtig en heftig gebruis in hun oren.

„Ik ben vanmiddag ook op het strand geweest om de schade op te nemen, toen heb ik daar ook niemand gezien.”

„De schade op te nemen?” vraagt vader Van Driel.

„Ja, u weet toch, dat hier een wervelwind is geweest? Niet gehoord nog? Hij trok op zij langs de stad en vloog over het strand. Hij sleurde alles mee wat hij vinden kon. Daarom . . . ziet u . . .”

Vader Van Driel grijpt nog net zijn vrouw, die dreigt om te vallen.

Dus dat was die wonderlijke, donkere lucht. Een wervelwind. Vader Van Driel schudt haar zacht aan de arm.

„Dapper zijn,” zegt hij, „dapper zijn, jij, vrouw. Je kunt dapper zijn, dat weet ik. Die jongens zijn in Gods hand, wat er ook gebeurd is. Dat is het enige, wat we op het ogenblik weten.”

„Ja,” zegt agent De Raaf, „dat weten we.”

Het is een groot, stil ogenblik, waarin ze bij elkaar staan. Het lijkt of God zelf in hun midden is.

Dan zegt agent De Raaf: „Ik haal de hond om te speuren. Ik ben expres blijven wachten tot u kwam. Ik heb hier de tas van de jongens, daar laat ik hem aan ruiken.”

„Mogen we alstublieft mee?” vraagt moeder Van Driel.

Als ze maar mee mogen, als ze hier maar niet werkeloos behoeven te gaan zitten op die vreselijke politiepost. Als ze niet

mee mag, gaat ze toch naar het strand en zal langs de zee lopen en roepen om haar jongen.

In een kwartier is alles klaar en gaan ze op pad. De hond ruikt aan de tas, lang en aandachtig. En dan gaat hij dadelijk op pad. Hij gaat regelrecht naar hotel Duinzand en klimt de treden op. Verbaasd gaan ze achter hem aan.

Ze komen bijna tot de keuken, daar wil hij niet verder. Hij snuffelt rond. Een meisje komt naar buiten, ze herkent de agent en roept Mieni erbij. Ze begrijpen er niet veel van. Uit de grote garage komt Gijs, de tuinman.

„Wat is er aan de hand?”

Ze vertellen het hele verhaal.

„Zo, zo,” zegt hij en knikt daarbij, „dat begrijp ik van die hond. Er zijn hier twee jongens geweest zonder kleren, die hebben we weggejaagd, omdat we dachten, dat het dieven waren. Die slopen hier zo wonderlijk rond.”

De hond springt plotseling vooruit, niet naar de trap, maar de duinen in. Hij springt over een lage omrastering, over een klein hek. Hij gaat langs een huis in de duinen, loopt verder met de neus langs de grond. Ze volgen hem zwijgend en verdrietig. Gaat het helemaal naar zee? Wat moeten ze aan zee doen, nu het donker wordt? Boven hun hoofden schitteren duizenden sterren, maar ze zien die niet. Ze zien maar één ding: die hond met zijn neus langs het zand, duin op duin af. Hebben die twee jongens hier gelopen? Wanneer? Waarheen?

Ze gaan helemaal tot aan het strand. De hond vliegt uitgelaten langs de zee, keert terug, snuffelt in het zand. De zaklantaren van de agent gaat zoekend langs het donkere water. Er wordt geen woord gesproken. Een geheimzinnige angst houdt de wacht tussen hen. Ze gaan spookachtig en gespannen langs het droog-gewaaide strand. En de zee bruist, nu het avond wordt, rustiger dan die middag en de maan begint te rijzen. Het licht van de verre vuurtoren schampt over het zand, over het water en over de triestig verlaten badstoelen.

Ze staan nu dicht bij het water en hun hart is zwaar van angst en verdriet. Verder maar weer, want de hond gaat voort langs het water, de neus omlaag.

„Hier,” zegt de agent.

Het beest komt dadelijk op hem af. Het ruikt nog eens lang en aandachtig aan de tas.

„Mijn kind,” zegt mevrouw Van Gijzen, „mijn kind.”

Ze kijkt naar de zee en denkt aan haar man, ze denkt aan die ene avond, waarop de dominee haar dat vertellen kwam. Neemt God haar ook haar jongen af? Ze huilt niet, er komt geen traan uit haar ogen. Angst en verdriet kunnen zo groot zijn, dat er geen tranen meer geschreid worden.

Voort gaat 't weer, 'n lange, lange tocht over dit donkere strand met die schampende flicts van de vuurtoren en het dwalende licht van een zaklantaren.

Onafgebroken zien ze naar de hond.

En dan staan ze plotseling stil. Want de hond schiet met een vaart naar drie badstoelen, die tegen elkaar staan geleund.

De agent fronst verbaasd het voorhoofd.

„Ik begrijp het al, daar hebben de jongens vanmiddag misschien in gezeten, dat ruikt het beest natuurlijk. Ja, beste hond, brave hond, was je daar weer? Hebben ze daar gezeten? Maar daar hebben we niets aan. Zoek, Herta! Zoek!”

Het beest staat stil, het kijkt naar zijn meester. Hij steekt de kop omhoog en huilt aanhoudend naar de hoge lucht met sterren. Hij huilt gerekt en lang boven het geraas van de ruisende zee.

Moeder Van Driel legt de handen tegen de oren, dit gehuil klinkt als het roepen van een kind in nood.

„Nee, nee,” zegt ze en ze weet zelf niet waarom ze „nee” zegt nu.

Maar het beest schiet wéér naar de stoelen en blijft daar staan, hardnekkig en vastberaden. Agent De Raaf, die hem meetrokken wil, krijgt hem niet weg van die plek.

„Ik zal die stoelen weghalen,” zegt hij, „je kunt nooit weten, misschien ligt er een voorwerp, dat ze hebben gebruikt of zo.”

Hij rukt een stoel weg en geeft een kreet in het donker. In een ogenblik staan ze allemaal om hem heen.

Een vreemd, grijs ding ligt in de stoel. Hij trekt daaraan, geeft weer een schreeuw van schrik of van blijdschap, dat weet niemand op dat ogenblik.

Want in dit wonderlijke, grijze ding liggen twee jongens tegen elkander aan en slapen diep en vast alsof ze niet van plan zijn vooreerst wakker te worden.

Ze rukken aan vier armen, ze rukken aan dat grijze ding, ze rukken aan de stoelen. De hond is dol van blijdschap, hij likt aan de handen, hij likt aan blote knieën, blote benen. Vader Van Driel haalt Teun uit de stoel. Moeder Van Gijzen trekt Joop aan zijn arm.

„Joop, geef antwoord. Leef je, jongen? Hij leeft! God zij ge-loofd! Hij leeft.”

Het klinkt plechtig over het verlaten strand. Ze legt twee handen op de arm van moeder Van Driel.

„Ze leven, ze leven. Hoor je het, dat ze leven?”

Joop slaat het eerst de ogen op. In een volkomen verbazing en verbijstering schiet zijn mond open en kijkt hij om zich heen. Moeder Van Gijzen heeft al lang haar mantel uitgetrokken en die om hem heen gerold.

„Waar. . . . wáár bèn ik?”

„Heb je nergens pijn, Joop?”

„Pijn? Waarom? Ik ben toch niet ziek? Waar bèn ik?”

Hij kijkt recht in het licht van de zaklantaarnen, ziet zijn moeder, vader Van Driel en moeder Van Driel. Dan ziet hij ook Teun, die gapend en geeuwend wakker wordt.

En hij onderscheidt in het licht van de zaklantaarnen de badstoelen. Een kleur vliegt hem naar het gezicht, hij weet alles weer.

„De. . . . de schorten zijn weg. . . .”

„Nee, nee,” zegt moeder Van Driel, „die schorten zijn er al lang weer.”

Joop is klaar waker nu, hij rukt aan Teun z'n arm.

„Jò, luister es, de schorten zijn er weer. En ze komen ons halen. Er is ook een hond bij. Word jij nou eindelijk wakker, sufferd! We zijn zeker zo maar ingeslapen. En jij zei nog, als ik in slaap viel, dat jij dan wakker blijven zou. Teun, de schorten zijn er weer.”

Ook Teun komt tot de werkelijkheid terug, maar hij moet dat eerst verwerken. Daar staat zijn vader.

„Moest u niet overwerken, vader?”

Dat breekt de spanning aan stukken, een groot gelach barst los over het strand. De hond begint daarvan te blaffen.

Daar moet je nou Teun van Driel voor wezen, om dat het eerste te bedenken. Dat zijn vader overwerken moest. Met die gedachte is hij zeker ingeslapen en met die gedachte is hij wakker geworden. Dat zijn vader overwerken moest en dat hij de schorten heeft weggemaakt.

Joop is al op het strand, hij springt als een dolle in het rond met de jas van zijn moeder om zich heen. Vader Van Driel pakt Teun in de zijne. En dan gaan ze op weg.

„Wat is dat voor een wonderlijk, grijs ding, dat jullie om hadden?”

„Een stuk zeil van een tent,” zegt Joop, „dat vonden we vlak bij de zee. Het was zo koud, we rolden ons erin en gingen in de badstoelen zitten. We hadden afgesproken, dat we naar huis zouden lopen als het donker werd, omdat we zo niet over de weg durfden. De politie had ons nagezeten vanmiddag. Hij riep, dat je niet zonder kleren over de weg mocht. We zouden niet inslapen en Teun zei, dat hij vast wakker zou blijven.”

„Ik was zo moe,” zegt Teun, „ik weet nergens meer van.”

„Nou maar gauw mee,” zegt moeder Van Driel. „Eerst maar naar de politiepost. Jullie kleren aantrekken.”

Het is een vreemde, maar blijde tocht langs het strand met z'n zessen. Nee, eigenlijk met z'n zevenen. Want Herta wil ook meegemeld. Hij springt onophoudelijk tegen de benen van de jongens op, holt vooruit en keert terug.

Er is nu niets angstigs en naars meer in het ruisen van de zee en in het schampende licht van de vuurtoren. En de zaklantaren van de agent wordt een vrolijke lichtbundel over het drooggewaaide strand. Ze klimmen door het zand naar boven.

Moeder Van Driel schudt haar hoofd. „Een wervelwind,” zegt ze, „een wervelwind. Jullie hadden wel dood kunnen zijn. Waar waren jullie toen die voorbijkwam?”

Ze geven geen antwoord, ze krijgen het opeens weer koud, al lopen ze in een wijde jas.

„Ga eerst maar mee naar binnen,” zegt vader, „dat horen we straks wel.”

Het is niet ver naar de politiepost. Vader klimt de hoge trap op naar Mijntje om alles te vertellen. Dan heeft Mijntje ook weer rust. Hij brengt de koffer met kleren mee. Nu duurt het geen kwartier meer, of ze zijn aangekleed.

„Ik....” zegt Teun.... en hij kijkt naar de boterhammen.

„Ja,” zegt Joop, „ik ook....”

„Wat óók? Wat ik?”

„Och heden, ja,” zegt de moeder van Joop, „die jongens hebben natuurlijk honger. Hier, kinderen, eten jullie maar gauw op en drink wat melk en eet een appel. We hebben nog twintig minuten, voor de bus gaat. En bewaar je verhaal maar, tot we thuis zijn. Ze willen het allemaal wel horen.”

Ze knappen op van dat eten. Ze geven de agent een hand.

„Zouden jullie niet es bedanken?” vraagt vader.

Dat doen ze, een beetje jongensachtig en een beetje mompelend.

Als ze de deur uitgaan, keert Joop zich opeens om.

„Hoor es, agent, was u vanmiddag ook op het strand?”

„Ja zeker, jongen. Hoe dat zo?”

„Met die badmeester?”

„Ja, waarom?”

„O nee, zo maar.”

Ze gaan de weg op, bij de hoek steken ze een hand op.

Agent De Raaf kijkt hen na.

Hij denkt aan de trap van het hotel, hij denkt aan wat hij daar heeft gevraagd. Zijn ogen worden zacht van blijdschap, nu hij die twee schavuiten van jongens staat na te kijken. En die ouders en die moeder, die zo zielsgelukkig zijn.

Je zou aan het gezicht van die agent niet zeggen, dat hij soms

- zo streng kan zijn en zijn handen zo stevig de kraag van een jongen kunnen beetgrijpen.

8. *Weer thuis*

Ze zijn net op tijd voor de bus. Ze hobbelen door het donker en kijken door de ruiten naar de duinen buiten. Ze duiken wat in elkaar en vinden het opeens een beetje griezelig, dat ze daar gezeten en geslapen hebben op het donkere strand bij de ruisende zee, in die verlaten badstoelen.

Het is maar een klein eindje.

De moeder van Joop kan het bijna niet uithouden. Ze gaat het eerst de trap op bij het huis van Van Driel.

„Geertje, hoor es!”

Geertje is er al, ze was naar bed gegaan, maar staat dadelijk in haar nachtopon in de gang.

„Daar zijn ze, Gijs, daar zijn ze!!!”

„O, Gijs,” zegt mevrouw Van Gijzen, „ga jij gauw tegen oma zeggen, dat ze er zijn!”

Hij is de deur al uit. Hij is zelf danig in de war geweest, toen hij thuiskwam en Geertje vertelde, dat de jongens er nog niet waren. Geertje staat te lachen en vraagt alles door elkaar. Ze is dadelijk naar bed gegaan, toen Gijs thuiskwam, omdat vader het zo nadrukkelijk had gezegd. Maar ze heeft geen ogenblik geslapen. Ze heeft in bed de knieën opgetrokken en heel lang gebeden, maar dat hoeft niemand te weten. Telkens weer, hoe later het werd, heeft Geertje gebeden, altijd hetzelfde. Of de jongens terug mochten komen, of ze toch terug mochten komen.

En nou staan ze hier en nou weet ze van dankbaarheid en blijheid haast niet, wat ze doen moet.

Och, wie zijn daar nou weer? Klaas en Henk, die zijn wakker geworden. Wel nee, die hebben niet geslapen, die hebben zich alleen maar zo stilgehouden. Ze horen stemmen en gelach en nu komen ze natuurlijk naar beneden. En de anderen, die hun huiswerk maken boven, komen er ook aan. En Riekje begint te huilen in bed; daarom haalt moeder die ook maar naar beneden.

Och heden, heden, daar begint zusje in haar wiegje ook nog

mee te doen. Moeder gaat naar boven om zusje een beetje stil te krijgen, maar dat gaat zo gemakkelijk niet. Is me dat een herrie in huis vanavond. En moeder wil naar beneden, want ze wil niets missen van het verhaal. Daarom slaat ze een wollen deken om het rugje van kleine zus en dan gaat die ook naar beneden. Daar is Gijs ook weer. Is Gijs niet alleen? Wel, alle mensen, daar is de oma van Joop. Heb je nou ooit!

„Ik kom maar even mee,” zegt oma, „ik heb zo lang voor het raam gezeten.”

„Ja,” zegt vader Van Driel, „dat is een zware avond geweest, oma!”

Hij legt twee handen op de schouders van de jongens.

„Vertellen jullie eens wat er allemaal gebeurd is vandaag!”

„We gingen zwemmen,” zegt Teun.

„Ja,” zegt Joop.

Ze zwijgen weer, het valt niet mee te vertellen over dingen, die je beter niet had kunnen doen.

Vader knikt: „Ja, dat weten we en jullie gaven je kleren en de koffer met de tas bij twee dames, hè? En toen?”

„We waren ver in zee,” zegt Joop. „Toen werden we opeens opgepakt en op het strand gegooid. Ik weet ook niet precies hoe het ging. We wisten niet, dat het een wervelwind was. Het onweerde en het strand was leeg, toen we weer lopen konden en naar de twee vrouwen gingen zoeken. Alle badstoelen lagen tegen de grond.”

„En toen, Teun?”

„Toen hebben we in de badstoelen gezeten en bedacht wat we doen moesten. We hadden geen kleren en gingen naar Mijntje. Er was geen Mijntje, zeiden ze en ze joegen ons weg, omdat we geen kleren aanhadden en omdat ze dachten, dat we kwamen stelen. Ze riepen aan een agent die voorbijkwam, maar we hielden de andere kant op, de duinen in.”

„Ja, ja,” zegt vader weer, „en toen?”

Joop vertelt verder, het lijkt wel, of ze afgesproken hebben, dat om beurten te doen.

„Ik zei: hoor es, we gaan weer in die badstoelen zitten tot het donker wordt en niemand ons meer zien kan. Dan gaan we naar huis op een drafje. Maar het was zo koud aan het strand. Toen vonden we een stuk zeil, dat zeker van een tent geslagen was met de wind. Dat hield lekker de kou tegen. We waren zo moe als een hond. En ik kreeg zo'n slaap.”

„Ja,” zegt Teun, „ik zei nog, je moet niet gaan slapen, ben je wijs.”

„Ja,” zegt Joop, „en jij zei: ik blijf wel wakker als jij slapen gaat.” Teun knikt, hij denkt hoe ze in het zeil gerold hebben gezeten en hoe het al maar donkerder werd. Joop sliep in, hij heeft hem twee maal wakker gemaakt, maar hij sliep toch elke keer weer in.

Toen was het of iemand zijn ogen dichttrok, hij wóu het niet, hij wóu het niet. Hij wilde Joop een por geven en zeggen: „Het is al bijna donker genoeg. Word nu wakker.” Maar dat heeft hij zeker niet meer gedaan. Toen gaf die grote hond opeens een lik over zijn handen.

Het verhaal is uit, ze hebben het allemaal gehoord.

Oma legt twee handen op de tafel, onder het zachte licht van de lamp.

„Angst is iets verschrikkelijks,” zegt ze zacht, „dat hebben we vanavond allemaal meegemaakt.”

Ze buigt haar hoofd naar al die gezichten om de tafel, oude en jonge gezichten zijn het, gelukkige gezichten zijn het.

„Zie je, als je angst hebt,” zegt oma Van Gijzen, „dan kun je soms zo heel dicht bij de Here wezen.”

Het wordt zo stil in de kamer. Daar is nu die oma van Joop, die oude oma van bijna tachtig jaar, met haar grijze, fijne krulletjes en haar lief, gerimpeld gezicht. Die komt daar op de late avond de trap opgeklommen en die zegt daar deze woorden, zo gelovig en eenvoudig.

„Dan kun je soms zo heel dicht bij de Here wezen.”

Dat is wat ze allemaal hebben meegemaakt, maar waar ze geen van allen over spreken konden.

Vader en moeder en de moeder van Joop. Geertje voor het raam van de voorkamer en later in bed. Gijs aan zijn machine, Teun alleen op het strand en Joop in de badstoel. En ook de agent op de harde stenen van de hoteltrap.

Teun en Joop zitten vlak naast elkaar, het is of ze nog niet goed bij elkaar vandaan kunnen.

„Ik geloof,” zegt vader, „dat ik over deze middag niet veel meer hoef te zeggen. Dat jullie niet zo maar mochten gaan zwemmen, wisten jullie wel. Dat je in zee geworpen had kunnen worden, weten jullie ook wel. Jullie deden verkeerd, God heeft je toch bewaard. Dat zul je je hele leven niet vergeten.”

Bewaard, denkt Joop, dat zei die agent 's middags ook.

Bewaard, denkt Teun, daar heb ik helemaal niet over gedacht, ik heb alleen maar aan de kleren gedacht.

Moeder Van Driel gaat naar de keuken. Ze schenkt koppen vol dampende chocola en brengt die binnen met mevrouw Van Gijzen samen.

Geertje zit met zusje op haar knieën, die de handen uitsteekt naar de warme damp.

Een half uur later gaan ze naar hun eigen huis, oma, Joop en zijn moeder. Bij Van Driel staan ze allemaal voor het raam. Joop ziet dat.

Hij ziet vader en moeder Van Driel, Geertje met zusje op haar arm, Riekje die op een stoel geklommen is om ook in de straat te kunnen kijken.

De anderen staan daarachter.

Hij blijft een paar stappen achter. . . . waarom?

Hij zou terug willen gaan, die trap weer op willen klimmen. . . . waarom?

Hij weet het zelf niet goed, misschien is het omdat hij geen vader meer heeft en dáár een vader staat, die naar hem zwaait. Misschien is het omdat hij straks alleen in bed zal liggen en er geen broertje of zusje zal zijn, aan wie hij in de veilige donkerte van het bed alles nog eens zal kunnen vertellen.

Zijn moeder kijkt om.

„Kom je, Joop?”

Hij loopt sneller voort en stapt weer naast hen verder. Bij de hoek kijkt hij nog eens om.

Ze zijn weggegaan van het raam, alleen Teun staat er nog. Teun, zijn vriend.

En dáárom steekt hij een hand op en zwaait lang naar hem.

INHOUD

	Blz.
1. Woensdagmiddag	7
2. De wervelwind	14
3. Wáár . . . . is alles?	20
4. Op de vlucht	28
5. De politiepost	32
6. Waar blijven die jongens?	39
7. Als de angst groeit	48
8. Weer thuis	56